

NUMĂR OMAGIAL DEDICAT CONFERINȚEI NAȚIONALE A PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN

La ceas de sărbătoare și bucurie

Printr-o superbă tradiție, am învățat să dăm o înaltă cinstitoare evenimentelor durabile, de mare densitate politică, din istoria prezentului socialist al patriei.

Coordonată esențială a locului și rolului ce-i revin tinerii generații universitare în tumultul cotidian — implicarea activă și responsabilă — a fost strălucit confirmată prin faptele de muncă și învățătură, de creație artistică și de cercetare științifică, cu care toți studenții au întîmpinat alegerile de deputați de la 15 noiembrie. Din perspectiva participării la viața social-politică a țării, actul responsabil de depunere a votului de încredere pentru proprii aleși s-a constituit ca o sugestivă expresie a maturității și competenței tineretului studios al amfiteatrelor.

Sub semnul augustelor împliniri de neam și de țară — 1 Decembrie 1918, Ziua Marii Uniri — se identifică în sufletul istoriei noastre ca o sărbătoare a conștiinței românești. Moment de recunoștință și fierbinte elogiul al unui trecut glorios de luptă și jertfă al înaintașilor, în slujba cuprinzătoarei idei de unitate a românilor, Ziua Marii Uniri deșteaptă în inimi drumul rememorării unor clipe de referință în afirmarea drepturilor naționale și realizarea visului străvechi de întregire a spiritului și existenței neamului.

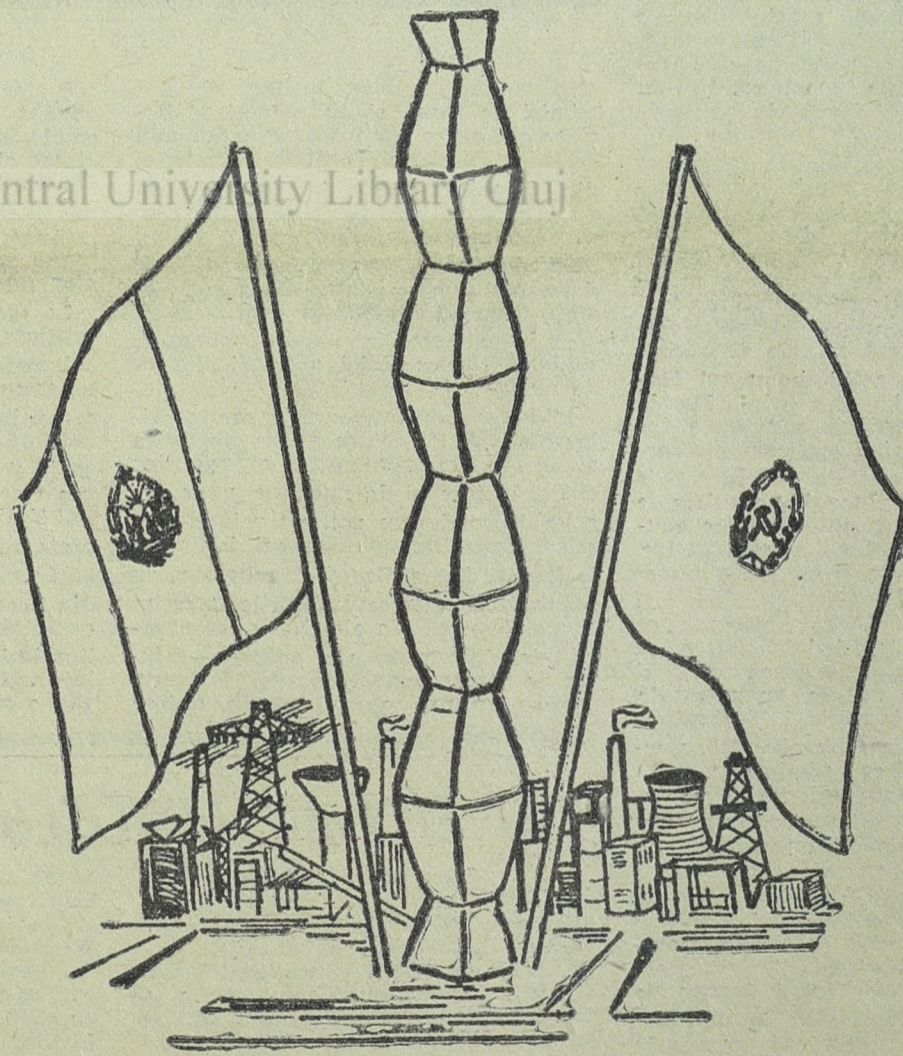
Evenimentul central al calendarului politic intern — Conferința Națională a Partidului, se înscrie pe linia luminoaselor jaloane de autentică istorie, ce dimensionează prezentul și viitorul, în toate planurile vieții materiale și spirituale, deschizînd grandioase orizonturi spre civilizație și bunăstare.

Pe fondul unor asemenea largi semnificații și în contextul mărețelor împliniri ale evului nostru ardent „EPOCA NICOLAE CEAUȘESCU”, Ziua Marii Uniri și Conferința Națională a Partidului Communist Român alcătuiesc o fericită simbioză a trecutului și prezentului istoric, argumentînd trînicia unor realizări fără precedent din viața cea nouă a poporului.

În penultima zi a anului, se rotunjesc patru decenii de la Proclamarea Republicii — adîncă piatră de hotar în devenirea socialistă a patriei. Patruzeci de ani de libertate și demnitate — este vîrsta maturității revoluționare a României, arc de timp peste care și-a identificat propria-i personalitate, pe măsura prestigiului și respectului său internațional.

Acum, la ceas de sărbătoare și bucurie, de crez și împliniri, să începem deci, a gândi spre alte cutezătoare înălțimi ale spiritului și devenirii!

FORUM STUDENTESC

REPUBLICA — triumful unui ideal

Așezată la cumpănă de ani, atunci cînd conștiința se antrenează firesc în bilanțul retrospectiv și proiecții asupra viitorului, aniversarea Republicii române, sărbătoare esențială a poporului suveran, este întîmpinată cu bucurie de întreaga suflare a țării.

În acest decembrie, sărbătorirea celor patruzeci de ani ai Republicii noastre se întîlnește, printr-o simbolică, fericită coincidență cu un alt eveniment de seamă: marele forum al comunistilor, Conferința Națională a Partidului Communist Român. Comunistilor români le-a revenit marea cinste și revoluționara misiune de a întrupe, pe pămîntul patriei, unul din cele mai pure, mai îndelung plămădite idealuri ale popoa-

relor lumii, ale istoriei spiritului revoluționar: idealul republican. Și tot lor le-a revenit imensa responsabilitate istorică a călăuzirii pașilor Republicii pe cele patruzeci de trepte ale înălțării sale, dînd astăzi viață și nouă demnitate unora din cele mai nobile speranțe ale înaintașilor: „Puneți urechea și ascultați departe toaca deșteptării ce înconjoară lumea... milioane de români... vor trăi într-o singură Republică democratică, solidară cu toate republicile națiilor Europei” (Cezar Bolliac) „Vrem să fim o nație, una puternică și liberă prin dreptul și datoria noastră, pentru binele nostru și al celorlalte nații, căci voim fericirea noastră și avem o misiune de împlinire în omenire” (Nicolae Bălcescu). Prin fapte s-au dovedit comunistii continuatorii celor

Lect. dr. GABRIELA COLTESCU
Secretar adjunct cu probleme de propagandă
Comitet P.C.R. al Centrului Universitar
Timișoara

(Continuare în pag. 3)

Forumul studențesc

organ al consiliului uniunii asociațiilor studenților comuniști din c. u. timișoara • anul XV • nr. 8 (117) nov.-dec, 1987 • 12 pag. 3 lei

„TRĂIASCĂ ROMÂNIA MARE”

La începutul unei epoci de răscurce în istoria României, traiul în comun al românilor cu maghiarii, germanii și celelalte naționalități conlocuitoare, lupta de veacuri împotriva aceluiași asupritori interni și externi, i-a unit în fapte și simțiri. În fruntea acestei mișcări largi s-au înrolat, în primul rând, forțele democratice, care au avut un rol însemnat în consolidarea statului național unitar și au influențat puternic mișcarea progresistă din România.

Străvechi teritoriu românesc, Banatul a fost necontenit prezent în toate momentele luptei poporului nostru pentru dreptate socială și unitate națională. Izbucnirea primului război mondial, în vara anului 1914, a constituit o singeroasă înfruntare între marile puteri imperialiste, aducând totodată și mari profituri burgheziei. În aproape toate localitățile Banatului, autoritățile austro-ungare au declanșat un val de persecuții împotriva frunțașilor poporului român, încercând să înăbuse dorința maselor populare de înlăturare a asupririi naționale și sociale. Locuitorul Ioan Măran din Ciclova, de pildă, a fost întemnițat deoarece a spus recruților din timpul mobilizării din 1914 că dacă „o să dați piept cu românii să nu-i pușcați, ci să pușcați ofițeri”. Asemenea năzuințe de solidaritate românească s-au manifestat foarte frecvent în anii primului război.

Accentuarea măsurilor de reprimore a mișcării naționale românești din Banat n-au putut să împiedice dorința de unire cu România Mare. Numeroși săteni, meseriași și intelectuali bănățeni au sprijinit efectiv trupele românești, le-au călăuzit prin munți, au furnizat informații prețioase Armatei Române, acționând așa cum le dicta conștiința, pentru a grăbi momentul fării statului național român. Masele țărănești își intensifică activitatea lor îndreptată împotriva moșierimii și organelor administrației de stat. În martie 1918, locuitorii din Juna, în apropiere de Brad se opun cu forța măsurilor abuzive ale organelor administrative. Această acțiune de revoltă n-a rămas izolată în Transilvania.

Populația din Fibiș, exploatată pe moșia contelui Siegfried Wimpffen, ce stăpânea 2500 iugăre de teren arabil și 12000 iugăre de pădure, au atacat în zilele de 18-20 ianuarie 1918 pivnițele contelui și-au distrus hambarele cu cereale, sub privirea administratorului moșiei. La sfârșitul lunii octombrie, locuitorii orașului Timișoara dărimau monumentele care simbolizau militarismul austro-ungar.

Autoritățile se văd silite să ia unele măsuri de prevenire. Primcomitele Timișului inspectează în prima jumătate a lunii octombrie părțile sudice ale comitatelor agitate. Tinerii fugeau de acasă și nu se prezentau la unitățile militare. Soldații care se reîntorceau de pe front erau purtătorii ideilor revoluționare, ce cunoscuseră o largă răspândire în armată.

Învățătorul Ion Vidu, cunoscut pentru neobosită sa activitate culturală și națională, a fost arestat și supus la „secretare disciplinară”, ce se va încheia cu întemnițarea sa până la 2 mai 1918. Printre acuzațiile aduse se menționa că la percheziția domiciliară au fost găsite „cărți care sînt oprite pe teritoriul țării și s-au găsit o sumedenie de asemenea cărți, care sînt menite să promoveze unirea tuturor românilor”.

Mai mulți locuitori din Opațița sînt cesași în lanțuri de prim-pretorul din Deta și trimiși la Comandamentul militar din Virșet. Locuitorii acestora au fost percheziționate „pentru a găsi manifeste incendiare daco-romane”. Din comuna Berliste, peste douăzeci de țărani și intelectuali se află sub pază politică.

Toate măsurile de represiune luate de autoritățile austro-ungare nu au putut înăbuși, însă, voința de libertate și unitate a populației bănățene Filip Șoșdean din Obad a fost condamnat la șase luni închisoare de către Tribunalul militar din Timișoara, deoarece s-a exprimat în public că „aici va fi România”, iar Iosif Ciorman din Greoni a fost întemnițat intrucit a afirmat în fața sătenilor „că nu peste mult timp Banatul va fi al României”. Atunci

Banatului cu România. La Lugoj, de 1 nov. 1918, în cadrul unei grandioase întruniri, muncitorii procedează la constituirea unui organism de conducere propriu, susținînd două mari probleme — încetarea imediată a războiului și libertatea națională.

Același caracter democratic este evidentiat și de modul în care au fost structurate consiliile și gărziile naționale românești în orașele și satele bănățene. În comuna Dubozi, încă din primele

lor de unitate națională pe cale să se împlinească.

La Rusova Nouă, din primele zile de noiembrie, autoritățile austro-ungare au fost alungate. În cadrul unei ample manifestări populare, garda națională constituită în această comună depune jurământul de credință că va „lupta pînă la ultima picătură de sînge pentru dezrobirea noastră și unirea cu țara mamă”. Locuitorii, într-un entuziasm de nedescris, s-au prins într-o impresionantă Horă a Unirii, apoi parcurgînd străzile principale, în cîntece și salve, strigau „Trăiască România Mare!”.

Populația de naționalitate germană din Moldova-Nouă își manifestă dorința de a intra în componența statului național român și sprijină deschis lupta românilor pentru realizarea acestui deziderat.

Caracterul plebiscitar, democratic al actului unirii Banatului cu România este pregnant evidențiat și prin faptul că delegații pentru Mara Adunare Națională din 1 Decembrie 1918 au fost aleși, ei reprezentînd voința și interesele alegătorilor lor, al maselor populare bănățene. Ei erau împuterniciți ca „în fața întregii Adunări Naționale să fie rostitori adevărați” ai sentimentelor și năzuințelor de unitate națională și să arate „în fața lumii dorința ce o are după veacuri de încătușare”.

Hotărîrea de neclintit a locuitorilor bănățeni de Unire cu România se desprinde și din entuziasmul participării lor la Adunarea Națională de la Alba-Iulia. Încă din 27 noiembrie, deputații aleși în adunările populare s-au îndreptat spre străvechea cetate românească — Alba-Iulia —, simbol al primei uniri politice făurite de marele voievod Mihai-Viteazul. În prima zi de decembrie, delegații bănățeni s-au pronunțat pentru „Unirea Banatului fără condițiuni cu Patria Mamă — România”.

Făurirea și desăvîrșirea statului național român este rezultatul unui îndelungat proces istoric — 1 Decembrie 1918 reprezentînd un moment de cotitură în ampla mișcare populară de luptă pentru eliberarea socială și națională, o piatră de hotar în istoria contemporană a României.

LILIANA BRAD ■

„Unirea Transilvaniei cu țara a deschis calea spre dezvoltarea națiunii, a creat cadrul propice pentru o mai accentuată evoluție a economiei, științei și culturii, pentru intensificarea mișcării revoluționare a clasei noastre muncitoare, a activității tuturor forțelor progresiste ale societății.”

NICOLAE CEAUȘESCU

cînd un grup de tineri din Dalboșet sînt trimiși pe front, ei nu pregetă să declare că „nu se vor întoarce în comună decît ca dorobanți români”. Un ostaș din Satchinez, aflat în permisie, în vara anului 1918, s-a adresat locuitorilor comunei, arătînd vatra satului „aici, pe acest pămînt trebuie să joace hora românească, pentru că nu va trece mult timp și dorobantul român va fi aici”. Denunțat de notarul comunal, soldatul Nestor Vuici a fost închis la Seghedin.

Mișcarea revoluționară a muncitorilor din diferite centre a dus efectiv la alungarea reprezentanților autorităților austro-ungare și întemeierea unor organe de conducere potrivit voinței maselor. Consiliile muncitorești înființate la Reșița, Anina, Bocșa, Oravița etc., au formulat imediat revendicările de ordin economic și politic ale oamenilor muncii, ale căror interese le apărau — ajutor de șomaj, reducerea zilei de lucru, guvern popular, pace, libertate, unirea

zile ale lui noiembrie 1918, sătenii s-au adunat în fața primăriei, au coborît emblemele statului austro-ungar, au cîntat cîntece patriotice și au strigat „Trăiască România Mare!”. De asemenea, s-a constituit și garda națională în comună, condusă de țărănul Ion Bistriean, membrii ei declarînd „că de azi sînt alipiți statului român”.

La Oravița, în 31 octombrie, a fost înființat Comitetul Național Român, sub președinția lui Petru Corneanu și un Consiliu militar român, sub conducerea lui Mihai Groșșianu. Într-o atmosferă de mare entuziasm se desfășoară și Adunarea națională a românilor din Caransebeș și împrejurimi. Consiliul Național Român Central de la Arad preia apărarea drepturilor cetățenești și hotărîște întemeierea Gărzii Naționale din Caransebeș, ce numără 230 membri, cu filiale în toate comunele învecinate. Rezoluția adoptată, arborarea drapelului național pe clădirea primăriei — sînt o convingătoare dovadă a idealuri-

ȘI EI L-AU CUNOSCUȚ PE LENIN

(Urmare din pag. 12)

mări economice. L-au auzit pe Lenin vorbind în amîndouă chestiunile”.

O serie de alți militanți revoluționari din țara noastră, după actul istoric de făurire a Partidului Comunist Român, au avut prilejul să se întretîină în discuții cu autorul „Operelor complete”. Astfel, Lucrețiu Pătrășcanu, membru al delegației române la Congresul al IV-lea al Internaționalei Comuniste din 1922, scria: „Cuvintele și frazele lui Lenin cădeau ritmic și apăsător, subliniate cînd și cînd de aplauzele celor prezenți. Vorbea cu căldură, cu convingere, și cu acea sinceritate ce captiva de la început... Lenin convingea și impresiona. Ascultîndu-l îmi dădeam seama de puternica influență pe care o putea exercita tocmai ca vorbitor”.

Prof. univ. dr. Dan Smăntănescu, unicul român încă în viață, care l-a cunoscut pe Lenin, înaintea Marii Revoluții din Octombrie, afirma în ziarul „Drapelul Roșu” nr. 7844: „Într-o zi, cîțiva tovarăși din conducerea bolșevică m-au chemat pe mine și pe fratele meu Șerban. După ce s-au convins de aspectul nostru, de copii cerșetori și vagabonzi, ne-au incredințat un mesaj prețios către marele Lenin. Faptele de de-

votament care le săvîrșisem pînă atunci confirma încrederea ce ni se acorda. Totul era să putem trece liber centura de supraveghere a lui Kerenschi. Dincolo de aceasta găseam sprijinul unor pădurari partizani, care aveau să ne conducă cu săniile lor încercate cu lemne pînă la Viborg. (...) Partizanii ne-au primit cu căldură și ne-am condus pînă la hanul de la Viborg unde locuia, tainic, Lenin. Am pătruns în han. Aveam o parolă pe care trebuia s-o șoptim hangiuului: „Viscolul”, la care el urma să răspundă: „Bate”. În clipa cînd hangiuul a cunoscut în noi mesagerii așteptați, cu nenumărate precauțiuni ne-a condus printr-un labirint de încăperi și culuare, într-o cămăruță oblonită, din care, apoi, am fost introduși în sanctuarul modest în care lucra obosit în redactarea unei scrisori, marele Lenin. (...) Se ridică încet, și cu pași rari, mirat de înfățișarea noastră mizeră, se apropie. Abia bîlbîirăm cîteva cuvinte, cînd mina sa caldă se așeză pe creștetele noastre, mîngîindu-le. Ne-a întrebă cum am ajuns la el. (...) Deși era ziua plină, Lenin lucra cu obloanele închise, la lumina unei lămpi de gaz. (...)

— Din ce gubernie sînteți voi, dragii mei?

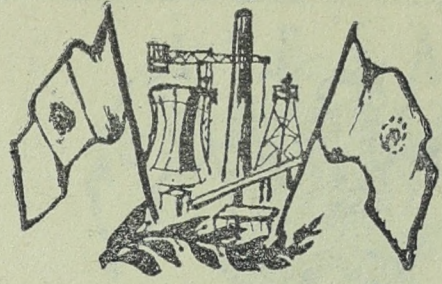
— Din nici o gubernie, am răspuns

eu: Eu și fratele meu sîntem români. — Români?... Și cum ați ajuns tocmai voi să-mi aduceți acest important răvaș?”

La centenarul nașterii lui Vladimir Ilici Lenin, acad. I. Miș, istoric reputat, profesor al multora dintre studenții universității de partid, militant revoluționar încă din anii Marelui Octombrie, într-un interviu acordat unei publicații române de specialitate declara: „La Congresul al XI-lea, analizînd situația internă în ansamblu, Lenin a ajuns la concluzia că această sarcină a fost îndeplinită. Retragerea s-a terminat, a declarat Lenin, împreună cu masele principale ale țărănimii putem trece la ofensivă împotriva capitalismului, la construirea în continuare a socialismului.”

Cînd Lenin a înfățișat apoi perspectivele luptei pentru socialism, nouă, delegaților la congres, ni s-a părut că zidurile Kremlinului, unde a avut loc ședința, s-au dat la o parte și am văzut o țară gigantică inundată de lumină electrică și totii delegații, ca și cum ar fi fost smulși de un vînt din locurile lor, l-au ovaționat furtunos pe Lenin”.

De altfel, evenimentele revoluționare din Rusia, din toamna anului 1917, victoria Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, au creat o nouă conjunctură în relațiile internaționale din Europa.

UN OM PENTRU ISTORIA NEAMULUI

Făurirea Partidului Comunist Român la 8 Mai 1921 — reprezintă un moment de răscruce nu numai în cadrul mișcării muncitorești, ci și în dezvoltarea României. Exprimând clar de la crearea sa idealurile cele mai înălțătoare, scopurile lui au fost, încă de pe-atunci, făurirea societății socialiste și apoi comuniste în țara noastră. Nu întâmplător, numeroase pagini ale istoriei noastre naționale — cu deosebire în perioada evenimentelor istorice din 1929 și 1933, dar mai cu seamă cele din 1939—1944, când norii negri atrăneau deasupra destinelor țării și când dreptatea și demnitatea umană se aflau în mare primejdie — sînt însemnate de ideile și acțiunile comunistilor, cu faptele lor de eroism și sacrificiu.

În acest context social-politic, dînd dovadă de o dirzenie și un curaj neobișnuit, printr-o activitate neobosită, plină de abnegație, începe să se afirme prominent un nume de revoluționar autentic — **NICOLAE CEAUȘESCU**.

Prin constituirea în iunie 1933 a Comitetului Național Antifascist, în care un rol de seamă l-a avut tînărul militant comunist **NICOLAE CEAUȘESCU**, mișcarea antifascistă și antirevizionistă a primit un conducător de cea mai înaltă autoritate, un conducător eminent, călit la școala luptei revoluționare; prin persoana sa, Uniunea Tineretului Comunist participînd plenar în toate marile bătălii sociale și politice conduse de Partidul Comunist Român împotriva înecităților capitaliste, a ascensiunii pericolului fascist, pentru apărarea independenței și suveranității naționale, a integrității patriei. Luînd cuvîntul la ședința de constituire a Comitetului Național Antifascist, tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU** confirmă speranțele pe care organizația de la București și le pusese în tînărul comunist

Iată ce declara un militant comunist, participant la acea memorabilă ședință: „Era inițiat în problemele majore ale partidului. De aceea, în cuvîntul său, el a vorbit despre probleme de tactică, strategie, de pericole și referitor la obiectivele pe care trebuia să le aibă Comitetul”. Manifestîndu-se activ în conducerea Comitetului Național Antifascist, militantul comunist **NICOLAE CEAUȘESCU** a fost arestat în repetate rînduri și înaintat spre ju-

NICOLAE CEAUȘESCU este trimis în satul natal, înlînțuit.

Procesul de la Brașov, început în ziua de 27 mai 1936, după o anchetă de aproape 5 luni, în care o figură centrală printre acuzați o reprezenta tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU**, avea să intre cu litere de aur în marea carte a istoriei, ca un exemplu de nepieritoare dirzenie și abnegație din partea tînărului erou. Iată ce scrie un militant comunist, arestat și judecat la Brașov: „Cel mai mult a avut de suferit tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU** datorită dirzeniei de care a dat dovadă. Organele de anchetă nu au reușit să-i afle nici măcar numele, fiind nevoite să ceară sprijin agenților de la București ai Siguranței

(Petrescu) a avut o contribuție de seamă în organizarea manifestărilor antifasciste, antirăzboinice și patriotice, în procesul de reorganizare a Uniunii Tineretului Comunist. Au urmat noi arestări, ani de detenție.

După istorica zi de 23 August 1944 — declanșarea Revoluției de eliberare socială și națională, antifascistă și anti-imperialistă —, responsabilitatea conducerii Uniunii Tineretului Comunist a fost incredintată tovarășului **NICOLAE CEAUȘESCU**. În calitate de secretar general al Uniunii Tineretului Comunist, tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU** a desfășurat o tumultoasă activitate pentru antrenarea largă a tinerii generații în marile bătălii care au urmat sub conducerea sa; alături de întregul popor, tineretul patriei a pus în slujba revoluției toate forțele și energiile sale creatoare.

Astăzi, nu există pentru tînăra generație, ideal mai scump decît acela de a urma pilda mereu vie, fără egal, de slujire credincioasă, a comunismului, oferite de către secretarul general al partidului, președintele Republicii, tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU**, arhitectul genial al României socialiste.

„În întreaga mea activitate de comunist și revoluționar — soldat credincios al partidului, în conducerea partidului și statului — am activat întotdeauna pentru înfăptuirea năzuințelor poporului nostru de bunăstare și fericire, pentru victoria socialismului și comunismului, întărirea independenței și suveranității patriei noastre, pentru dezvoltarea colaborării internaționale cu toate statele, pentru pace în lume.”

NICOLAE CEAUȘESCU!

decare Tribunalului militar al corpului II Armată, fiind acuzat de activitate revoluționară între muncitori.

Prigoana aparatului de reprimare al regimului — care avea să-l urmărească neîncetat pe tînărul militant și revoluționar **NICOLAE CEAUȘESCU** — începe din momentul arestării sale cînd îndeplinea sarcina de a duce la Craiova protestul muncitorilor din București împotriva procesului întentat conducătorilor muncitorilor ceferiști și petrolști, participanți la grevele din 1933, pentru eliberarea acestora.

La 20 septembrie 1934, la sediul din strada Foișor nr. 9, din București, avea loc o descindere a forțelor de reprimare, care au intervenit cu brutalitate. Maltratată și etichetată drept „agitator comunist periculos”, comunistul

Statului, pentru a-i stabili identitatea”. Procurorul regal declara cu acest prilej că acuzatul era „membru activ și bun propagandist comunist și antifascist, cunoscut de mult timp ca atare de către organele Siguranței și ale Justiției”. Eludînd sensul acuzatoriu al celui ce se pronunța astfel, cuvintele acestuia constituiau un adevărat certificat de maturitate revoluționară.

La marea demonstrație muncitorească, prilejuită de sărbătorirea Zilei internaționale a muncii, în rîndurile celor peste 20 000 participanți se aflau cadre de bază ale partidului comunist, militanți antifasciști în frunte cu tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU**. De-a lungul aceluiași an 1939, alături de tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU**, tînăra militanță comunistă **Elena Ceaulescu**

In acest moment de mare însemnătate pentru istoria modernă a poporului nostru — Conferința Națională a Partidului Comunist Român și aniversarea a 40 de ani de la Proclamarea Republicii —, noi, întregul tineret revoluționar al patriei, angajați plenar în înfăptuirea marilor programe de dezvoltare ale țării — adresăm iubitului nostru conducător, eroului națiunii române, recunoștința fierbinte pentru mărețele realizări ale epocii actuale, și pe care, cu legitimă mîndrie patriotică, întregul nostru popor, o numește „**EPOCA NICOLAE CEAUȘESCU**”, hotărîrea de a-i urma întocmai exemplul strălucit de luptător pentru bunăstarea și prosperitatea acestui neam, pentru pace și colaborare, pentru cauza socialismului și comunismului în întreaga lume.

FORUM STUDENTESC

REPUBLICA — triumful unui ideal

(Urmare din pag. 1)

mai înalte idealuri ale gîndirii progresiste a înaintașilor.

Necesitatea de a așeza la baza întregii activități politico-educative și culturale a prezentului „tot ceea ce constituie un bun al culturii și civilizației” este o constantă a concepției președintelui Republicii noastre și secretarului general al partidului nostru tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU**. Ea decurge din adevărul de netăgăduit că, de-a lungul istoriei umanității, au existat întotdeauna forțe umane, ale științei și culturii, care au promovat „concepții noi despre relațiile sociale, despre rolul culturii, despre rolul popoarelor ca adevărate făuritoare ale istoriei. Se poate afirma că tocmai aceste forțe au avut, alături de forțele de producție, un rol determinant în marile transformări și schimbări revoluționare din întreaga lume. Sînt cuvinte rostite în cadrul unuia din cele mai importante forumuri ale democrației noastre muncitorești, revoluționare, Congresul educației politice și culturii socialiste. În consecință, cultura intelectuală, politică, juridică și morală nu are menirea de-a onora o societate ci, ea este absolut necesară pentru a-i asigura vitalitatea și capacitatea de perpetuare înnoire, indemnînd-o la exemplaritate.

Una din „forțele care au avut și au rol determinant în marile schimbări revoluționare în întreaga lume, este, în afara oricărei îndoieli, **ideea republicană**, idealul fondat pe ea, aceasta concentrînd opțiunile pentru acea formă de guvernămînt în care puterea supremă se exercită prin organe alese de popor, aflate sub controlul poporului și spre folosul poporului și în conformitate cu un sistem de valori politice specifice: dreptatea, egalitatea, solidaritatea, libertatea,

patriotismul, responsabilitatea civică, aflate în strînsă interconexiune. Atenționările unor mari revoluționari sînt demne de reamintire: „Popor, amintește-ți că dacă, în Republică, dreptatea nu este stăpîna absolută și dacă acest cuvînt nu înseamnă dragoste și egalitate și de patrie, libertatea este doar un cuvînt van” (Robespierre).

Transformările revoluționare pretinse de intrarea patriei noastre într-un stadiu superior al înălțării sale au nevoie de constituirea și activizarea culturii democrației socialiste. Aceasta este concepută ca „forță” de activizare a sistemului de organisme larg democratice care permit conducerea țării „cu poporul și pentru popor” (**NICOLAE CEAUȘESCU**). Istoria idealului republican este parte esențială a acestui tip de cultură. Este știut că, în bună parte, tare ale vieții autentice democratice precum: birocratismul, servilismul, abuzul de putere, iresponsabilitatea civică, grosolănia în relațiile interumane sînt cauzate de factori subiectivi, de lipsă de cultură democratică, manifestate în rămînerea în urmă a conștiinței în raport cu structurile obiective egalitare înfăptuite în anii Republicii socialiste.

Aniversarea a patru decenii de eroică înălțare a Republicii române, comandamentele prezentului constituie un bun prilej de meditație asupra unei moșteniri a trecutului: modul în care, idealul republican, în variatele lui forme — de la aspirația popoarelor spre libertate, în gîndirea socială a marilor filosofi ai lumii, pînă la actele politice concrete — a dinamizat conștiința omenirii; cum acest ideal care recunoaște ca suprem suveran numai pe „măria Sa — Poporul”, cuprinzînd masele a devenit forță materială, participînd la însăși facerea istoriei.

Cuvîntul republican se „trage din tulpină bună” (Th. Paine); **res-publica**, adică, lucrul obștii, deci treburile obștești sau binele obștii. Potrivit „tulpinii”, ceea ce numim republicană, nu este o oarecare formă de guvernămînt, ci guvernămîntul bun, pentru că, susține istoria republicanismului, din antichitate și pînă în zilele noastre, guvernarea se poate legitima numai dacă este întemeiată și exercitată în vederea binelui obștii, al poporului. Republica „nu e un senat, ea este virtutea” (Saint-Juste).

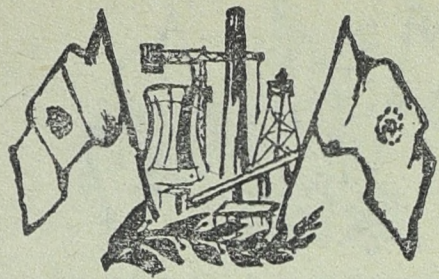
În țara noastră, primul care, în strînsă legătură cu dezvoltările radicale ale teoriei dreptului natural și contractualismului, utilizează termenul de republică în sensul ei modern, este marele nostru iluminist, I. Budai-Deleanu. În discuția pe care el o deschide despre formele de guvernămînt, preferințele sale republicane sînt ușor detectabile. Republica este o „stăpînire unde norodul, prin legi așezate de dînsul și prin dregători din mijlocul lui, cu voia de obște aleși, cîrmuiește toate lucrările țării”; republica fiind, după cum afirmă la sfîrșitul secolului XVIII, I. Budai-Deleanu: „o stăpînire unde precum norodul așa și cei aleși din norod să aibă cuvînt și sfat la treburile țării de obște” reprezintă **împlinirea democrației**, regimul democratic însuși, fiind definit ca „stăpînia poporului”.

Tradițiile republicane ale mișcării democratice și socialiste sînt preluate și dezvoltate de comunistii români. La 30 Decembrie 1947, în plin proces de restructurare a țării pe baze noi socialiste, și ca o condiție esențială a acestora, are loc proclamarea Republicii, republică a celor ce muncesc, a poporului. „Abolirea monarhiei și proclamarea Republicii au fost impuse, subliniază tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU**, ca o necesitate obiectivă, de evoluția luptei revoluționare, de transformarea democratică a societății românești. Toate aceste transformări au fost rodul luptei eroice a maselor populare, al activității politice a forțelor sociale revoluționare, democratice, patriotice, în cadrul cărora rolul principal l-a avut Partidul Comunist Român”.

Chemarea întregului popor la conducerea treburilor de interes obșteșc, este forma politică prin care a triumfat un ideal de umanitate.

În anii Republicii nu s-a realizat numai o nouă structură economică și socială pe care se fondează **unitatea** lăuntrică a unui întreg popor; s-a creat și o nouă concepție despre lume și viață, s-a edificat un nou tip de om.

Înălțată an de an de dragostea și munca poporului, Republica împlinește 40 de ani. Să-i adresăm cuvintele marilor sărbători: „Vivat, crescat, floreat!”

PLEDOARIE PENTRU UN

Semnificative momente de bilanț și perspectivă în activitatea organizațiilor de tineret, Conferințele de dare de seamă și alegeri la nivel de facultăți și institute s-au desfășurat într-o atmosferă de puternică efervescență creatoare, de angajare responsabilă a tuturor studenților în vederea întimpinării cu rezultate deosebite în toate domeniile de activitate a Conferinței Naționale a Partidului și a patru decenii de la Proclamarea Republicii.

Redactorii revistei, prezenți la Conferințele de dare de seamă și alegeri au avut posibilitatea să constate seriozitatea și, totodată, entuziasmul cu care studenții timișoreni participă la aceste adevărate evenimente din viața și activitatea lor, precum și rezultatele rodnice obținute, garanție a calității muncii A.S.C. desfășurate în facultățile și institutele Centrului Universitar Timișoara.

A continuă o frumoasă tradiție

Indeobște, nu se contestă faptul că un întreg reprezintă — în virtutea unui cunoscut principiu fizic — ceva mai mult decât suma părților componente. Este situația întâlnită și la Institutul de Medicină, unde rezultatele înregistrate de către Consiliul U.A.S.C. de la alegerile precedente până în prezent, au fost superioare celor obținute la nivelul facultăților.

Posibile explicații ale rodnicului bilanț al studenților mediciști nu sînt greu de găsit, căci secretul succesului rezidă în stilul de muncă și în motivația fiecărei acțiuni inițiate. Aici — poate mai mult decât în oricare alt institut timișorean — este valabil aforismul lui Seneca — Să învățăm pentru viață (cu adăusul: și pentru responsabilitatea muncii); sub această incidență, pregătirea profesională a studentului nu trebuie văzută ca o „vinătoare de note”, ci ca o modalitate necesară în înțelegerea și însușirea cunoștințelor de teorie și practică medicală în vederea exercitării viitoarei profesii.

Un medic de nota cinci nu are voie să existe! — este ideea directoare ce se desprinde din darea de seamă prezentată de Doina Ionaș, președintele Consiliului U.A.S.C. din Institutul de Medicină, la Conferința de dare de seamă și alegeri.

În materialul citit, se face o analiză cuprinzătoare a activității desfășurate în acest perimetru universitar, menționându-se numeroase informații și date, cifre și procente semnificative din viața organizației, sub rezerva „nu cantitatea ci calitatea contează”.

Calitatea în munca A.S.C. depusă de studenții institutului însemnând și 136 de mediciști cu media generală „cece” (în anul universitar 1986/1987), dar și 62,1% din efectiv cu note de nouă și zece; și 41 de premii obținute (în ultimii doi ani) la faza națională a concursurilor profesional-științifice, 6 premii și mențiuni speciale la Conferința Națională a Cercurilor științifice studențești (1986), dar și 16 premii, la edițiile a XVI-a și a XVII-a ale Festivalului Artei și Creației Studențești. Se apreciază ca atare sensibilă creștere a indicelui de promovare al examenelor, care — deși este cel mai ridicat comparativ cu restul institutelor din Centrul nostru universitar — este socotit ca nemulțumitor, putînd fi în continuare îmbunătățite.

Evident, într-un mandat de doi ani și jumătate nu pot să nu existe și neîmpliniri; de aceea, trecerea lor în revistă — însoțite de precizarea factorilor determinanți și de propunerile vizînd soluționarea lor — este binevenită, asigurînd un real sprijin pentru desfășurarea activității viitoare. Cum se poate revigora activitatea resortului organizatoric? Unde mai trebuie lucrat pentru îmbunătățirea stilului de

muncă? De ce nu există participanți la Concursul Național de Creație Tehnico-Științifică Studențească?

Conferința își desfășoară lucrările într-o atmosferă de puternică angajare, discuțiile pe marginea dării de seamă, a raportului comisiei de cenzori, a proiectului planului de venituri și cheltuieli, precum și a hotărîrii organizațiilor A.S.C. din Institutul de Medicină în vederea realizării obiectivelor și sarcinilor ce revin studenților din hotărîrile Congresului al XIII-lea și Conferinței Naționale al P.C.R., din alte documente de partid și de stat, din orientările și indicațiile formulate de tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, secretarul general al P.C.R., cu diferite prilejuri, pentru mobilizarea tuturor studenților la o temeinică pregătire politico-ideologică și profesional-științifică — prînd din partea celor înscriși la cuvînt competentă și responsabilitate.

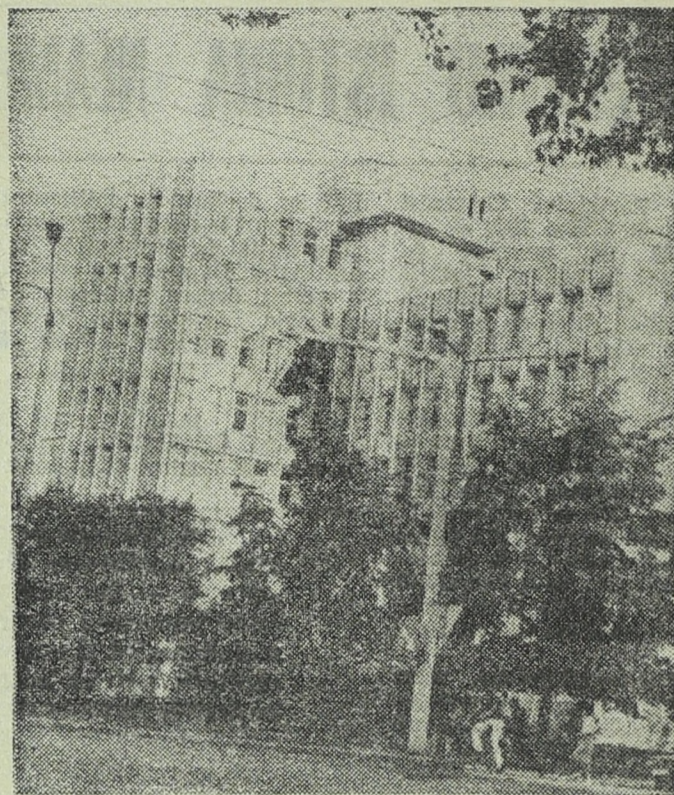
Ales în noua structură organizatorică a Consiliului A.S.C. din institut în calitate de președinte, Sorin Vesa (an V — M.G.), mulțumînd în numele tuturor celor investiți pentru încrederea acordată, afirma de justete: „Ne revine misiunea de a continua o frumoasă tradiție în institutul nostru; desfășurînd o activitate tumultuoasă, plină de entuziasm, vrem să confirmăm prestigiul de care se bucură școala timișoreană de medicină între institutele de profil din întreaga țară. Vrem ca faptele noastre — argumentînd o înaltă responsabilitate și maturitate politică — să dea măsura reală a potențialului creator studențesc din Institutul de Medicină Timișoara.”

GABRIEL BAIULESCU

P.S. Prezent în prezidiu, tovarășul Liviu Eugen Anton, președintele Consiliului U.A.S.C. din Centrul Universitar a trasat Conferinței, ca sarcină pe linie de asociație, cîștigarea de către studenții mediciști timișoreni a competiției sportive „Cupa Facultăților de Medicină” (20—21 nov. '87, Timișoara). Studenții mediciști și-au respectat angajamentul asumat.

O „tematică” așa cum trebuie

Ar fi surprins numai pe un neavizat combativitatea, spiritul critic și autocritic, oportunitatea luărilor de cuvînt pe marginea materialelor prezentate de Corina Roman, Ramona Dehelean, Florin Dan și Manuela Bugariu în cadrul „Adunării generale de dare de seamă și alegeri Filologie, ora 17, A₁₂”, după cum preciza anunțul de la intrarea în amfiteatru. N-a constituit, însă, o surpriză pentru cei ce cunosc forța și puternică personalitate a acestui colectiv studențesc, amploarea discuțiilor, complexitatea problemelor abordate și soluțiile propuse — fiind tot atîtea argumente în sensul confirmării calității muncii de asociație cu care se legitimează Consiliul A.S.C. din Facultatea de Filologie. Un număr de unsprezece studenți și-au exprimat dorința de a pune în dezbatere o serie de probleme

Embleme ale devenirii noastre

„SÎNTEM FERM HOTĂRIȚI DE A ÎNVĂȚA MAI BINE”

„În acest decembrie aniversar, noi, studenții Institutului Agronomic Timișoara — modernă citorie a epocii pe care o trăim, și pe care o identificăm cu numele genialului arhitect al României socialiste, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU — sîntem ferm hotărîți de a învăța mai bine, de a munci cu un înalt simț al responsabilității, astfel încît să întîmpinăm cele două evenimente majore din viața politică a patriei cu rezultate dintre cele mai bune. Printr-o îmbinare armonioasă a entuziasmului cu experiența, dublate de muncă și disciplină — sîntem siguri că vom putea realiza ridicarea continuă a stachetei pregătirii noastre profesional-științifice și politico-ideologice. Rezultatele obținute pînă acum în toate domeniile activității noastre constituie temelul și garanția muncii desfășurate, atributul maturității faptelor noastre. Or, aceste rezultate sînt o expresie elocventă a condițiilor remarcabile create studenților agronomi — mă refer la complexul de învățămînt, cercetare și producție al Institutului, Stațiunea Didactică Experimentală etc. —, a competenței și probității profesionale a cadrelor didactice, a sprijinului nemijlocit acordat de organele de partid și de stat din Institut, cît și a nivelului de conștientizare revoluționară a studenților. Numai prin dăruire în muncă și pasiune se poate face pasul înainte!”

EMIL ARSENI

Președinte al Consiliului A.S.C. din Institutul Agronomic Timișoara

de stringentă actualitate, demonstrînd o bună cunoaștere a acestora. S-a luat atitudine față de unele abateri constatate și de unele manifestări de dezinteres și neparticipare din partea cîtorva studenți, la acțiunile organizate de A.S.C.

Dar, oare, în ce măsură se regăsește la studenții primilor ani de studiu această modalitate de implicare activă în viața de asociație? Care este dominantă muncii A.S.C. a proaspeților studenți — entuziasmul sau experiența? (Dacă se poate vorbi despre experiență după două luni de activitate...) — iată cîteva semne de întrebare necesare înțelgerii atmosferei constructive, de participare responsabilă și matură a studenților la lucrările conferinței, a coordonatelor majore ale vieții și muncii A.S.C.

Cum tradiția rezultatelor bune și foarte bune obligă la o continuare și susținută perfecționare a vieții de organizație, prin bilanțul rodnic (este loc, totuși, pentru mai bine...) înregistrat de studenții filologi în toate domeniile de activitate, Consiliul A.S.C. din această facultate se situează constant, de cîțiva ani buni, între frunțile întrecerii studențești „Fiecare A.S.C. — colectiv de educare prin muncă și pentru muncă a studenților”. Aceasta a fost, de fapt, și direcția de acțiune a dării de seamă asupra activității desfășurate de la alegerile precedente pînă în prezent de către Consiliul A.S.C. din Facultatea de Filologie, material care a realizat o trecere în revistă a rezulta-

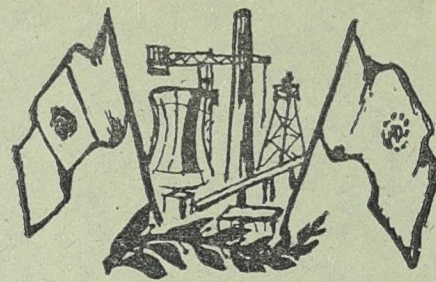
telor și neîmplinirilor studenților filologi.

Bilanțul substanțial al unei legislații este prezentat în douăzeci și ceva de minute de către Corina Roman, președinte al Consiliului A.S.C., fără a omite rezultatele obținute la concursurile profesionale de studenți ca Emilia Botezatu, Mirela Radu, Monica Stoian, Pompiliu Crăciunescu, Carol Sebestyen sau Andrei Bodiu; coeficienții de promovare al examenelor, în ansamblu și defalcat pe ani de studii; nominalizarea studenților fruntași și așa-zisele „cazuri problemă”; insuficiența participare la cele 13 cercuri științifice studențești; nivelul de reprezentare la Festivalul Artei și Creației Studențești etc.

Acordînd importanța cuvenită prezentării și aspectelor negative, al nerealizărilor, în darea de seamă se fac referiri la cauzele de natură obiectivă sau subiectivă ce le-au generat, recomandîndu-se că și modalități de acțiune pentru ca acestea să fie înlăturate. Se insistă asupra laturii practice a rezultatelor înregistrate, cum e și firesc. Cît de sugestive sînt premiile obținute de studenții filologi la ultimele două ediții ale Festivalului Artei și Creației Studențești? Prin ce mijloace poate deveni mai utilă practica pedagogică? Cum înțeleg studenții facultății să-și justifice talentul și vocația artistică,

(Continuare în pag. 5)

STATUT DE FRUNTAȘ

„ÎNALTUL SPIRIT AL MUNCII ȘI DĂRUIRII“

„Conștienți de faptul că numai printr-o muncă exemplară, angajată, plină de elan revoluționar vom putea înregistra o îmbunătățire calitativă și cantitativă a rezultatelor obținute în toate domeniile vieții de organizație, noi, studenții Universității timișorene ne angajăm să îndeplinim cu cinste sarcinile stabilite.

Condiție sine qua non în definirea statutului de activist A.S.C. — pregătirea profesional-științifică și politico-ideologică a fiecărui student, a constituit și constituie o dominantă a acțiunii noastre, pe deplin validată de practica muncii și vieții de asociație.

În acest sens, doresc să consemnez doar locul întâi obținut de studenții noștri la Concursul sportiv desfășurat între facultățile de fizică, și participarea la Concursul Național de Creație Științifică și Tehnică Studentească de la Iași.

Înaltul spirit al muncii și dăruirii, care îi caracterizează pe studenții Institutului nostru are o semnificație profund angajată, revoluționară — de a întâmpina cu rezultate de prestigiu cele două evenimente de marcă din calendarul politic intern — Conferința Națională a Partidului și aniversarea a patruzeci de ani de la Proclamarea Republicii —, precum și recenta aniversare a 25 de ani de la înființarea Universității din Timișoara.

Nouă, tinerei generații, ne revine misiunea de a continua tradițiile de muncă și viață ale comuniștilor, urmînd exemplul eroic și sfaturile înțelepte ale iubitului nostru conducător, secretarul general al Partidului, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU.“

DANA HAICA

Președinte al Consiliului U.A.S.C. din Universitatea Timișoara

„SĂ FACEM TOTUL CA STUDENTUL DE ASTĂZI SĂ DEVINĂ SPECIALISTUL DE MÎINE“

„Studenții Institutului de Medicină — asemeni tuturor studenților patriei —, sîntem hotărîți să întâmpinăm Conferința Națională a Partidului, eveniment cu implicații majore în viața poporului nostru, cu rezultate deosebite în muncă și studiu.

Obiect al unor analize profunde, în spirit critic și autocritic, formulate în cadrul conferințelor de dare de seamă și alegeri din facultăți și institute — bilanțul realizărilor vine să confirme, încă o dată, caracterul activ, intricat, al muncii A.S.C., organizația noastră de tineret devenind un factor de bază în viața studentului. Tot ceea ce am realizat pînă în momentul actual este expresia voinței studenților de a munci mai bine, fiind o platformă de referință pentru activitatea viitoare.

Corolar al unei temeinice pregătiri profesionale, al accentuării laturii educativ-formative a muncii noastre, ne angajăm să desfășurăm o activitate responsabilă și exigentă, în consens cu hotărîrile asumate — sporirea procentului de promovabilitate al examenelor, ameliorarea sub aspect calitativ a rezultatelor la învățură, efectuarea unor stagii active, implicarea în domeniile activității de cercetare științifică etc. Trebuie să facem totul ca studentul de astăzi să devină specialistul de mîine, foarte bine pregătit profesional și politic, capabil să asigure tinerețe, sănătate și vigoare națiunii noastre.

Membrii Consiliului A.S.C. din I.M.T. — în calitatea lor de reprezentanți aleși ai studenților —, sînt hotărîți să traducă prin vrednicie și mature fapte de muncă, prin dăruire și pasiune, prin exigență și abnegație, angajamentele asumate, activînd exemplar în toate domeniile vieții de asociație.

Tinerețea și entuziasmul faptelor noastre trebuie să fie în concordanță cu încrederea pe care Partidul, secretarul său general tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU o acordă generației de mîine a patriei socialiste!“

FLORICĂ BIRSAȘTEANU

Vicepreședinte al Consiliului A.S.C. din Institutul de Medicină Timișoara

(urmărire din pag. 4)

dacă nu prin participarea la manifestările și acțiunile cultural-educative?

În consens cu atmosfera participativă, cu atitudinea critică și autocritică manifestată de studenți, intervențiile conf. dr. Vasile Țiră, prodecanul facultății și lect. dr. Doina Comloșan, secretarul Comitetului P.C.R., vin să sublinieze faptul că numai printr-o creștere permanentă a exigenței față de muncă, prin inițiativă, dăruire și pasiune se pot realiza lucruri durabile.

Disponibilități există, fără discuție, deci sînt posibile rezultate și mai bune! Urmează ca practica muncii de asociație să le confirme. Prin poziția sa principală, Cecilia Lucaci (II — Rom.), noul președinte al Consiliului A.S.C. din Facultatea de Filologie face un prim pas în acest sens.

B. GABRIEL ■

Undeva

într-un amfiteatru

Unu, doi, zece... zece... probă de microfon... Amfiteatrul „Victor Vlad“ se umplea încet-încet: mai întîi rîndurile din spate, apoi celelalte. „Veniți la prezentă“ — se auzea dintr-un colț, în timp ce studenții urcau grăbiți să mai prindă loc în ultimele rînduri.

În momentul începerii Conferinței de dare de seamă și alegeri de la Facultatea de Construcții mai erau în sală cinci rînduri aproape goale: cele din față. Tocmai îmi puneam întrebarea cum este posibil acest lucru la o organizație clădită doi ani la rînd pe locul întâi în cadrul întrecerii „Fiecare A.S.C. — colectiv de educare prin muncă și pentru muncă a studenților“, cînd președintele C.A.S.C., Puiu Ion, a cerut permisiunea să citească Darea de seamă privind activitatea Consiliului A.S.C. sus, în mijlocul colegilor. Și în timp ce le vorbea despre munca depusă în cei doi ani și jumătate, cele cinci rînduri libere din față parcă își pierdeau semnificația atît de nepotrivity cu evenimentul care se derula.

Gestul președintelui a demonstrat și un alt adevăr: faptul că asociația are suficientă prezentă de spirit ca să găsească resurse pentru a trezi interesul studenților.

„Rezultatele ne situează printre facultățile fruntașe din Institutul Politehnic și Centrul Universitar Timișoara, dar în același timp ne obligă la o și mai intensă activitate“ — arăta Puiu Ion. Și pentru că sîntem la ora bilanțului, trebuie să-i evidențiem pe cei care au constituit adevărate exemple în munca de asociație: Adrian Gal, Zoltan Mild, Ioan Doboși, Adrian Ivan, Wilhelm Szabo. Ei și colegii lor au știut să realizeze conexiunea dintre colectivele studențești și conducerea facultății, sub îndrumarea permanentă a organizației de partid. „Am primit întotdeauna sfaturi utile, am fost ascultați cu înțelegere, fapt pentru care mulțumim în

acest cadru și ne exprimăm convingerea că vom beneficia de sprijin și în continuare“ — se afirmă în Darea de seamă.

Despre activitatea studenților constructori s-ar putea vorbi ore în sir. Au existat și rezultate frumoase, dar și minusuri ce reclamă măsuri urgente pentru înlăturarea lor. Cei care au luat cuvîntul au analizat pe larg, cu spirit critic și autocritic, toate aspectele vieții de organizație, făcînd numeroase propuneri. În centrul discuțiilor s-au situat — cum era de așteptat — și activitatea profesională cu rezultate sub limita posibilităților și cea culturală a cărei valoare incontestabilă e argumentată de șapte premii obținute la ediția precedentă a Festivalului Artei și Creației Studentești.

Așadar, activitatea profesională constituie încă o problemă spinosă la această facultate. Procentul de promovabilitate în scădere — de 52,4% în 1985/1986 și 48,6% în 1986/1987 — este departe de a fi mulțumitor. Cauza scăderii acestui indicator? Dezinteresul unora pentru activitatea profesională, absențele, lipsa unui studiu ritmic pe tot parcursul anului. Trebuie să remarcăm, însă, creșterea calității pregătirii studenților integraliști, reliefată prin procentul mediilor peste 7: 82%, 86% și 87,2% în 1987. Se cuvine să-i amintim și pe Sorin Dan, Agnes Szaly, Adela Ghiocel, Puiu Ion, Adrian Ivan — studenți cu media 10, făcînd cînte prin rezultatele lor Facultății de Construcții. La acestea se adaugă și realizările din cadrul cercurilor științifice studențești și activitatea de cercetare-proiectare concretizată în lucrări în valoare de 6,13 milioane lei. Deci, există destule resurse pentru îmbunătățirea activității profesionale fără a renunța la exigență.

„Este o datorie a fiecăruia dintre noi să ne aducem aportul la partea culturală“ — spunea Ioan Doboși în cuvîntul său. Și nu putem vorbi despre Facultatea de Construcții fără să ne gîndim la Clubul „C“, la Studioul de Caragialeologie, la recitalurile de muzică și poezie susținute de Dan Zorilă și Ioan Doboși sau la serile de neuitat petrecute în compania actorilor Ion Caramitru, Mariana Buruiană, Leopoldina Bălanuță, Radu Beligan, Victor Rebențiu. Cum s-ar putea îmbogăți această activitate? Prin organizarea unei stagii a formațiilor clubului, a unui festival de teatru sau rock — iată cîteva din propunerile formulate la Conferință.

Luări de cuvînt, propuneri, într-o succesiune firească, sinceră — expresie a unei opinii tinerești... Toată suflarea amfiteatrului „Victor Vlad“ era preocupată de un singur gînd: viața lor de studenți. Și la sfîrșit, cînd Puiu Ion — președintele reales între timp — le-a mulțumit pentru încrederea acordată, cele cinci rînduri libere ale amfiteatrului nu mai existau.

DANIELA GROS ■

Încredere pentru cei ce ne reprezintă

Joi, 19.XI.1987, la cantina studentească 4/C a avut loc Adunarea generală de dare de seamă și alegeri la nivelul Comitetului Studentesc de Complex, acțiune care e de la sine înțeles, prin impactul ei direct, trebuie să se situeze în centrul atenției noastre. Mai ales dacă luăm în considerare, fără a încerca să eludăm formula de calcul, afirmatia lui Nicolae Sighișoreanu, vicepreședinte al Consiliului U.A.S.C.-C.U.: „Două treimi din timpul liber, studentul și-l petrece în complex“.

Spicînd din darea de seamă prezentată de Dan Ralețchi, președintele Comitetului Studentesc de Complex re-

ținem că în anul acesta adunările pregătitoare nu au fost abordate întotdeauna cu seriozitatea necesară, ocupînd, uneori, un loc secundar. În materialul prezentat se fac referiri la necesitatea asigurării în totalitate a pieselor de schimb pentru reparații, achitarea completă, față de numărul de studenți, a sumei pentru abonamente de presă, necesitatea ca resturile menajere să fie ridicate la termen, folosirea responsabilă a materialelor de autogospodărire.

Depășirea cotelor de energie, impune separarea iluminatului de veghe din săli de lectură, oficii și grupuri sanitare. Ce ne facem, însă, dacă acestea din urmă sînt atașate la apartamente, cînd ele nu dispun de lumină naturală?

Se menționează colaborarea cu revista „Forum Studentesc“ pentru popularizarea rezultatelor întrecerii între cămine și cantine, cu publicarea clasamentului final. Se caută unele soluții, se propun măsuri de îmbunătățire a activității din anul în curs: pentru cazarea oaspeților din alte centre universitare, asigurarea unui spațiu de tranzit, permanent și locuibil; instituirea unor informări periodice de la comitele studențești de cămin și cantină; completarea unor formulare cu probleme; caiete de evidență pentru ridicarea presei.

Menționîndu-se reușita Balului Comitetului Studentesc de Complex, se supune la vot programul de activități — afișat în prealabil la gazetă —, se trece la discuții: banii de abonamente au fost folosiți parțial pentru reparații și amenajări, fiind cam dificil cu un fond de cămin de cinci lei/student, să se dea nota de frumos, să se facă pasul înainte dorit de noi toți; se solicită mai multe cartele cu două mese la cantine; la căminul 11/C, depășirea triplă a cotei de curent alocate are și unele motive obiective — caloriferele ce nu funcționează la capacitatea maximă și neînlocuirea la timp a geamurilor lipsă, deși există un stoc suficient; se discută problema internilor de cămin; a improvizărilor la instalațiile electrice, care contravin regulamentului de organizare și funcționare a căminului studențesc și sînt, totodată, periculoase.

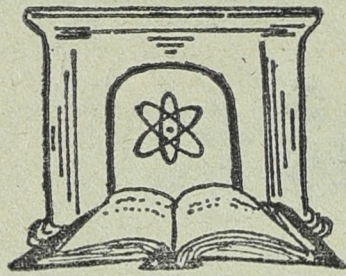
În final, a luat cuvîntul tov. conf. dr. Dumitru Daba, secretarul Comitetului P.C.R. al Centrului Universitar, remarcînd absența în intervențiile vorbitorilor a preocupărilor comitetelor studențești de cămin în vederea ridicării pregătirii profesionale. S-a menționat preocuparea constantă a organelor de partid și de stat, județene și municipale, sprijinul acordat pentru asigurarea celor mai bune condiții de viață și învățură studenților timișoreni. De la alocarea de fonduri pentru reparații, acțiuni de amploare ce a catalizat în acest an energiile tuturor, pînă la aprovizionarea ritmică cu alimente a cantinelor studențești, cotele sporite de energie pentru cămine și lapte pentru copiii studenților familisti, toate sînt argumente trainice în acest sens. S-au stabilit responsabilități directe la nivelul facultăților, institutelor și a Centrului Universitar, cu privire la cantinele și căminele din Complex. Ele vor trebui să fie cunoscute de membrii comitetelor de cămin și, prin aceștia, de către toți studenții, astfel încît ei să știe cui trebuie să li se adreseze în primul rînd cu problemele lor.

De altfel, în clădirea Universității, la camera 237, etaj II, ușa de la camera Comitetului de partid al C.U. este deschisă pentru oricine.

Prezentarea unor situații reale, atmosfera de lucru, participativă, ne îndreptătesc să afirmăm cu convingere că viața noastră de zi cu zi e în mîini bune!

MIRCEA MITRUȚIU ■

Un domeniu important de manifestare a angajării comuniste, revoluționare multilateral dezvoltate îl constituie realizarea unei noi calități a activității revoluționare în învățământ.

O permanentă competiție a valorilor

Cercetarea științifică aplicativă este o latură esențială în activitatea desfășurată de colectivele de cadre didactice și studenți din catedrele institutelor timișorene, activitate îndisolubil legată de cerințele producției prevăzute în contractele încheiate cu beneficiarii.

În acest sens, purtăm o discuție cu cadre didactice ale catedrei de Chimie și tehnologie chimică organică aparținând Facultății de Tehnologie Chimică din Timișoara, discuție din care se deprim următoarele:

Între principalele direcții de cercetare ale catedrei amintim: asigurarea bazei de materii prime și valorificarea superioară a acestora, obținerea de noi produse și tehnologii, alături de perfecționarea celor existente, sinteza fină și de mic tonaj, reducerea consumului de energie și de combustibili, reducerea importurilor și creșterea competitivității produselor pe plan extern.

Pentru anul în curs, au fost încheiate 22 de contracte de cercetare însumând o valoare de peste trei milioane și jumătate, având ca beneficiari marile combinate chimice din țară, întreprinderile din industriile conexe și institutele na-

ționale de cercetare, o pondere importantă din total fiind ocupată de unități economice din județul Timiș.

Un principal beneficiar al acestor cercetări va fi Combinatul Petrochimic „Solventul”, pentru care se vor realiza plastifianți, lubrefianți și catalizatori cu caracteristici superioare, precum și optimizarea unor faze importante din tehnologiile aplicate în cadrul secției Oxo.

În colaborare cu întreprinderea de lacuri și vopsele „Azur” Timișoara s-a perfecționat faza de cristalizare a pentacitritei, una dintre componentele importante în obținerea rășinilor.

Izocianatii pentru întreprinderea „Spumotim” permit utilizarea unor tehnologii productive pentru spumele poliuretaneice, cu folosirea de materii prime indigene.

Alte contracte vizează obținerea de emulgatori pentru industria alimentară și de materiale deodorante destinate întreprinderii „Miraj” București. Obținerea coloranților universali, utilizați atât pentru fibrele naturale, cât și pentru cele sintetice, cu o rezistență deosebită la agenții exteriori și într-o gamă de nuanțe diversificată — s-a bucurat de interesul în-

treprinderii textile Timișoara.

Problema fluidelor magnetice a constituit obiectul unei cercetări interdisciplinare, în colaborare cu catedre de la facultățile de Mecanică și Electrotehnică, realizându-se un contract-cadru cu I.A.E.M. Timișoara.

Catalizatorii pentru poliolenă de joasă presiune (Combinatul Chimic Brazi), în condiții energetice avantajoase, permit reducerea drastică a consumului specific de materii prime, a greutateii produselor finite.

Menționăm existența în cadrul catedrei a unui colectiv integrat de cercetare ca filială a Institutului de energetică chimică și biochimică, cu preocupări în domeniul catalizei enzimatice și eterogene.

Dacă la cercetarea experimentală adăugăm cele opt cereri de brevetare înregistrate în acest an, participarea cu 25 de lucrări științifice la diverse manifestări, precum și la recentul concurs de creație științifică și tehnică județeană — avem o imagine completă asupra aplicării în practică a conceptului de legare a învățămîntului cu cercetarea și producția.

Mulțumim pe această cale tovarășilor conf. dr. ing. Romulus Palea, șeful catedrei, șef lucr. dr. ing. Cornelia Idoițiu, șef lucr. dr. ing. Romulus Menea și dr. ing. Liviu Cotarcă — de la catedra susamintită pentru informațiile și precizările pertinente din timpul discuției.

MIRCEA MITRUȚIU

„Am căutat ceva ce încă nu s-a făcut”

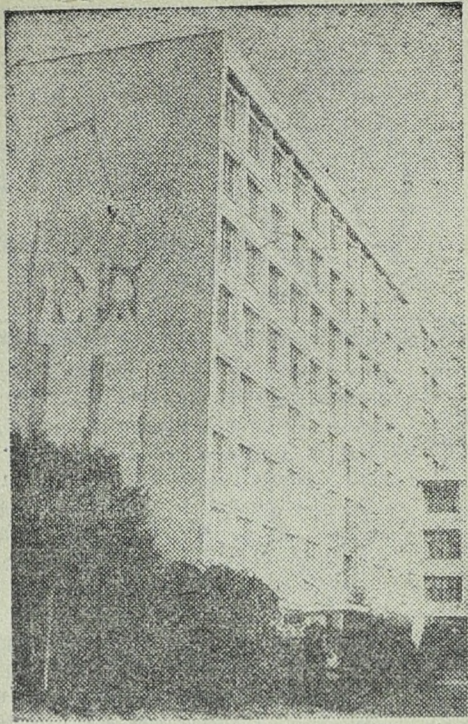
Dan Gaiță (an VI — M.G.) face parte din categoria studenților pentru care știința unei idei aprinde focul lăuntric al neliniștii numită setea de cunoaștere. Însă ce ar mai rămîne din această dorință de cunoaștere, dacă nu este dublată de pasiune?!

Pasiuni și pasionați există dintotdeauna, dar oare este suficient? Pentru că se știe, din acest moment încolo, totul depinde numai de tine, de forța ta interioară de a nu te lăsa înfrînt de neîmpliniri.

— Efortul nu se drămuiește, pașii te îndreaptă, cel mai adesea, spre sălile bibliotecii sau spre laboratorul de experimentări — mi se confesează Dan Gaiță. Nu se face inovație numai așa, de dragul inovației. Nicidcum! Timpul scurs de-a valma sau picătură cu picătură, eșecurile, scepticismul unora din jurul tău sau duhul blindeții din vorbele colegilor „Lasă, lasă, că nu se sfirșește lumea dacă nu izbîndești; e greu, n-ai ce face... — toate la un loc, îți dau simțămîntul că lupți pentru o idee. O idee în care crezi, în care merită să crezi. Și cu cît „lupta” este mai grea, cu atît victoria este mai frumoasă, mai plină de satisfacții.

Studiul susținut, pretențiile ultimului an, lucrarea de diplomă, munca de asociație, multe obligații... Un student bun mai are timp și pentru altceva?

Întrebarea îl surprinde nepregătit. Cum adică „altceva”? Mă privește uimit. Cercetarea științifică nu înseamnă „altceva”, și cu atît mai mult la un student cu rezultate profesionale bune. Atu-ul fiecărui student trebuie să rămînă, zic eu, experiența. Nu vreau să pledez cauza cercetării științifice în institutul nostru, însă nu-mi pot închipui un viitor medic preocupat numai de rezolvarea aspectelor de formă ale fenomenelor. Unde este, atunci, conținutul activității desfășurate? Vezi, siguranța și competența — cumulate și în cadrul acestui gen de muncă — sînt de natură să confere conținut orelor petre-

Un preludeu al meseriei noastre

Studentia nu se limitează doar la băncile amfiteatrelor și nu reprezintă nimic altceva decît un preludeu al meseriei noastre de mîine, o îmbinare armonioasă a studiului cu munca în sine. Așa că nimeni nu mai este mirat cînd acești tineri, viitorii ingineri, se închină între vrafuri de cărți, cînd răstoarnă bibliotecii întregi în căutarea unei idei, refac calcule sau execută desene, deseori complicate, se joacă cu calculatorul și li se pare că totul este posibil. Doar după concursuri, cînd se întorc cu diplome și premii, colegii îl privesc oarecum neîncredători, nevenindu-le a crede că tocmal cei lîngă care au stat la seminarii, au efectuat împreună lucrări de laborator, și nu li s-a părut că se disting de ei, sînt evidențiați de profesori, ajungînd mindria grupei, a anului sau facultății.

La Concursul creației tehnico-științifice studențești, organizat de Institutul Politehnic Iași, unul dintre premiile întîi a fost acordat lucrării „Aparat pentru determinarea experimentală a curbei presiunii vaporilor bioxidului de carbon”, autori: Romeo Susan Resiga, Ovidiu Timoțiu și Marcel Manga, coord. științ.: Prof. dr. ing. Helmuth Theil și asist. univ. Ioan Laza.

Prezent la Iași pentru a-și susține lucrarea, Romeo Resiga ne declară, la întoarcere, că organizarea excelentă și exigența comisiilor de jurizare au constituit un cadru fertil și obiectiv, vizînd selectarea temelor valoroase. „La Iași, studenții timișoreni au confirmat încă o dată nivelul ridicat al pregătirii lor profesionale, făcînd o adevărată pledoarie pentru cercetare științifică. Aș remarcă faptul că din 5 lucrări prezentate de studenții Facultății de Mecanică, 3 au fost premiate cu locul întîi, situație concludentă în contextul unei participări valoroase din toate centrele universitare ale țării. Este, poate, expresia participării active a studenților în toate etapele realizării acestor lucrări de cercetare”.

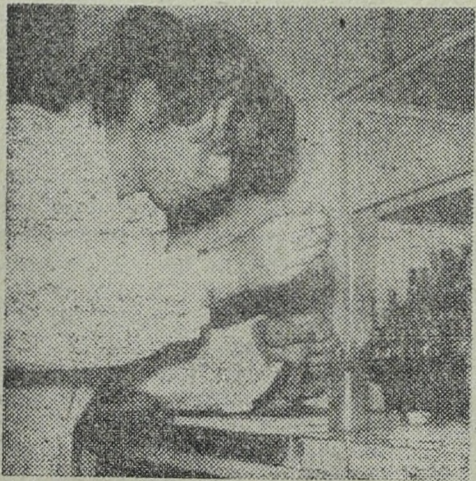
— Deci, se poate ca un student cu rezultate profesionale foarte bune, să facă cercetare științifică și să desfășoare activitate de asociație? Cum este posibilă o asemenea armonizare?

„Pentru un ex-președinte al Consiliului A.S.C. este posibil și așa ceva. Dar, despre acestea nu-ți vorbesc eu; sînt grăitoare aspectul cartelor de masă, nopțile de nesomn sau kilometrii parcursi zilnic. M-am învățat așa încă din anul întîi.”

O poziție definitorie pentru cei ce vor și gîndesc că pot face ceva tralnic, ca să rămînă și după absolvirea facultății. Un model de entuziasm și pasiune care poate explica cele 4

premiile întîi, patru premii speciale, 5 mențiuni și premii speciale, 3 mențiuni și Marele premiu pentru aplicabilitate (lucrarea „Mixturi asfaltice preparate la rece”, autori: Emil Gosor, Ovidiu Marian și Dana Sugean, coord. științ.: Prof. dr. ing. Laurențiu Nicoară și ing. Laurențiu Telea), adică bilanțul remarcabil înregistrat de studenții timișoreni la Concursul creației tehnico-științifice studențești de la Iași.

DRIAN BĂDESCU
LILIANA BRAD

mi-a dat de gîndit. Specialitate era doar un concret despre existența

Cu migală, reportajele ce duc spre laborator, brevetul de diagnostic a afecțiunilor. Studentul din năii în piept pentru privește toate lucrurile. Este autorul lucrează, recunoscînd bilă, dar constituie de specialitate în boală. Avantajele școlare, fiindcă vazăv de diagnostic O.R.L., cu o largă restricții pentru femeile rînd expunerea la radiologic.

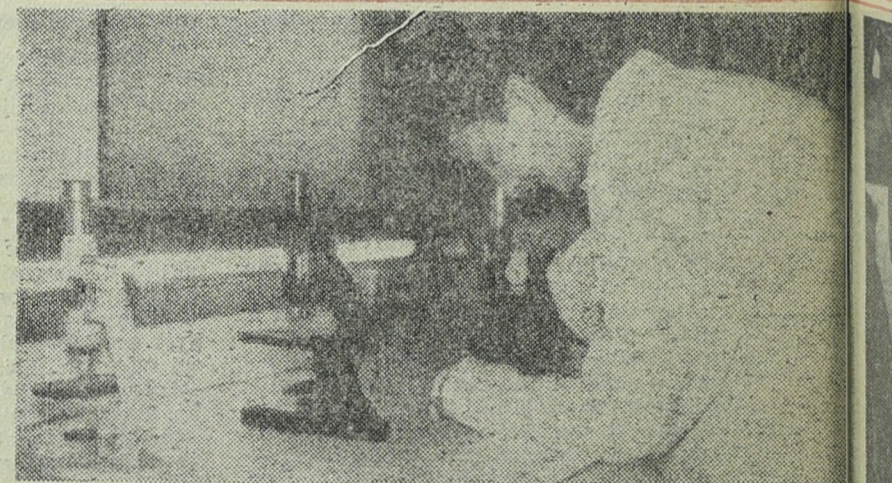
Și poate că, pe un cînd afirmă — An făcut la noi...

Sînt unii oameni un sublim și de neîntinșet de inovație Dan Gaiță în colaborație (clinica O.R.L.), în grafie al Institutului narea dr. fiz. Iosif argument în acest s

„Să pregîm la nivelul...

— Tovarășe prof cum vedeți agricult

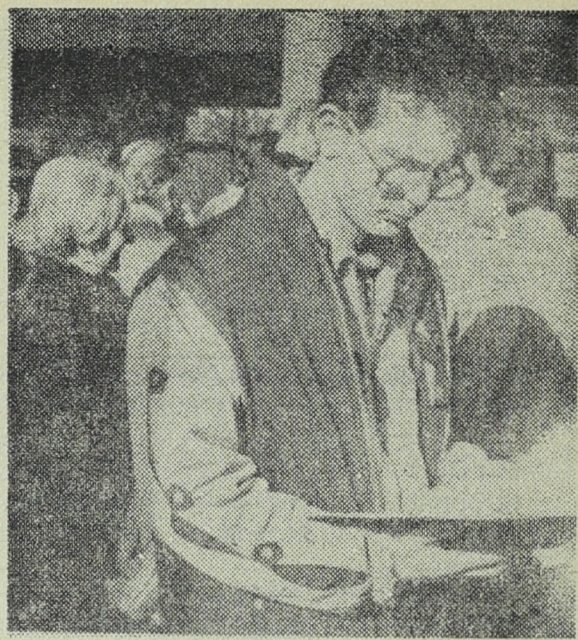
— Titlul de revole rile depuse în acest urmăresc. În special depun eforturi ampara cercetărilor. Uele puncte de vedere, dial. Fiabilitatea lor tal corespunzătoare, ceptul eronat al ind

STUDENTEASCĂ

„Este necesară să perfecționăm continuu activitatea de cercetare științifică și tehnologică, să unim toate forțele și să întărim legătura științei cu învățămîntul și producția, să facem astfel încît știința românească să soluționeze, într-un timp mai scurt, marile probleme care-i stau în față pentru înfăptuirea noii revoluții tehnico-științifice în țara noastră“.

NICOLAE CEAUȘESCU

Nu reprezintă numai niște cifre scrise

De la o bară de metal călită sau cementată și pînă la mașina-unealtă ce execută, uneori, operații atât de complicate — se parcurg o serie de etape, se efectuează prelucrări mecanice, se respectă desene de execuție și toleranțele prescrise de proiectant, se întreabă maestrul sau inginerul, cota asta nu-i prea mică, și ei își dau lămuriri, nu, nici chiar așa nu e, precizia dimensională e bună, așa e prevăzută, așa se execută...

În activitatea de cercetare științifică studentească se încearcă rezolvarea unor probleme de interes majore pentru economia națională implicînd obținerea unor rezultate deosebite.

Astfel, la catedra de T.C.M. a Facultății de Mecanică s-au organizat trei cercuri: unul axat pe probleme de Studii metalelor și Tratamentelor termice — cu o amplă extindere; cel de-al doilea, de Tehnologia construcțiilor de mașini, precum și Mașini unelte.

„În cadrul cercurilor științifice studentești se abordează probleme de eficiență a materialelor metalice, elaborarea tehnologiilor de prelucrare tehnică, inclusiv utilizarea calculatorului electronic. De asemenea, sînt concepute tehnologii pentru celule flexibile de fabricație (celule robotizate) și se efectuează cercetări privind modernizarea mașinilor-unelte, a sculelor și dispozitivelor“ — ne informează șeful catedrei T.C.M., prof. univ. dr. ing. I. Cartîș.

Deși munca de cercetare nu e tocmai ușoară, mulți studenți — după terminarea orelor de curs sau de seminar —, rămîn în laborator și fac tot felul de experiențe, iar după-amiaza, în locul vizionării unui film la „Capitol“ sau a unei deplasări cu prietenii la „H“, la o bere, răsfoiesc cursurile și alte cărți de specialitate ori refac calculele și graficele.

Această activitate laborioasă, plină de pasiune, dar și de sacrificii, s-a materializat firesc, prin obținerea unor rezultate remarcabile la cea de-a XVIII-a Sesiune de comunicări a cercurilor științifice studentești. O contribuție meritorie la reducerea timpului de proiectare de procese tehnologice cu pînă la 60% este adusă de lucrarea „Proiectarea de procese și tehnologii de deformare plastică utilizînd calculatorul electronic“, autori: Ionel Tavaszi, Sorin Faur și Daniel Stan (an V — T.C.M.) cond. științ.: asist. univ. Fl. Ferician. La secțiunea „Mașini-unelte“, tema: „Un caz special de calcul al ghidajelor“, autor: Dan Glăvan (an V — T.C.M.), cond. științ.: prof. univ. dr. ing. E. Dodon — a fost distinsă cu premiul întâi, iar la concursul Facultăților de T.C.M., desfășurat la Cluj-Napoca în zilele de 6-8 nov., cu locul doi.

Bilanțul rodnic — expresie sugestivă a modului în care studenții facultății înțeleg și desfășoară activitate de cercetare științifică, în cadrul catedrei de T.C.M. și a conlucrării dintre cadrele didactice și studenții —, este argumentat de cele 28 de premii și mențiuni (dintre care trei locuri întâi) obținute la a XVIII-a Sesiune de comunicări a cercurilor științifice studentești, două premii doi și patru mențiuni — la Concursul Facultăților de T.C.M., și prezentarea a două lucrări la Concursul de creativitate tehnică organizat de Institutul Politehnic Iași.

Prin prisma acestor rezultate, este justificată afirmația că activitatea de cercetare științifică desfășurată de studenți în cadrul catedrei de T.C.M. a Facultății de Mecanică nu este doar o simplă formalitate și nu reprezintă numai niște cifre scrise citeț în dosare.

LILIANA BRAD

Pagini realizate de membrii cercului de presă

Foto: SANDA SECOȘAN

NICOLAE IONEL

MIRCEA PUȘCAȘU

DANIELA GROS

A pune în practică ideii proprii

Ce vom auzi peste cîțiva ani, formînd numărul 058? Iată o întrebare cam ciudată pentru unii. Nu, însă, și pentru Florin Vancea, student în anul III E.T.C. la Facultatea de Electrotehnică din Timișoara:

— Clasicul răspuns „La semnalul următor va fi ora... rămîne același și doar cei avizați vor putea spune că este o voce sintetică. Actualul robot folosește înregistrări pe benzi magnetice speciale, conține piese în mișcare și are fiabilitate redusă. În plus, ocupă cîte o linie interurbană pentru fiecare oraș conectat la sistemul central din București. În cadrul Cercului de electrotehnică aplicată în telecomunicații condus de ș.l. ing. Lorin Fortuna ne-am propus — și am reușit — să eliminăm aceste dezavantaje, creînd o variantă fără componente mobile și la un preț de cost care să permită instalarea în toate marile orașe a unui asemenea robot. Doar prin eliberarea unei singure linii telefonice interurbane s-ar economisi aproximativ un milion de lei anual. Noua metodă elimină și importul de benzi magnetice speciale în valoare de circa 1000 de dolari pe an. Toate acestea justifică obținerea locului întâi la Concursul de creație tehnico-științifică desfășurat anul trecut la Cluj-Napoca.

— Cîteva cuvinte despre modul de realizare: University Library Cluj

Este vorba, de fapt, de un sistem bazat pe microproceor, asigurînd în același timp funcția unui ceas precis și sinteza prin eșantionare a mesajului corespunzător la fiecare zece secunde. Robotul constituie obiectul unui contract încheiat cu M.T.Tc.

— Bănuiesc că de acest contract și-au legat numele mai mulți membri ai Cercului de electronică.

— Într-adevăr, preocuparea pentru sinteza vorbirii este mai veche. Se cuvine să-i amintim pe Horia Porțeanu, Alfred Fülöp, Csaba Dénes, Barnabas Fazekas, Pavel Xenici, Egon Reisz și Rolf Sohler — toți deja ingineri — care au elaborat diferite variante ale robotului. Am lucrat împreună cu aproape toți, începînd din anul întâi. Experiința dobîndită de la colegii mai mari a însemnat foarte mult pentru mine...

— Se poate vorbi despre „cercetare“ în anul întâi?

— Sînt convins că studenții din anii mici au un potențial deosebit, sînt dornici să se apuce de lucru, să-și valorifice cunoștințele și să acumuleze experiență. Chiar dacă pare incompatibil cuvîntul „cercetare“ cu un „boboc“ abia intrat pe băncile facultății, desfășurarea unei activități de acest gen alături de studenții anilor terminali duce la obținerea unor rezultate semnificative atunci cînd sînt solicitate la maxim creativitatea și experiența — așa, cum se întîmplă în cazul proiectului de diplomă și, mai tîrziu, în confruntarea cu producția. Cercul nostru este o bună experiență în acest sens.

— Ce crezi că îi atrage pe studenți spre munca de cercetare?

— Posibilitatea de a pune în practică ideile proprii, de a le vedea recunoscute și de alții, de a te simți util. Dotarea de care dispun laboratoarele permite în același timp și realizarea conexiunii între practică și teorie — o necesitate insuficient conștientizată pentru o parte din studenți.

tru sectorul agricol, finețea constructivă nu e pretențioasă. Însă, agricultura are nevoie de mașini în dotare, deci le acceptă așa cîm sînt. La beneficiar, totul se ia de la început, se face verificarea condițiilor de montaj, se reface rodajul și așa mai departe.

— Pentru că ați făcut o comparație cu nivelul tehnicii mondiale, se poate extinde comparația și asupra specialiștilor noștri în domeniu?

— Facultatea noastră pregătește corespunzător cadrele de specialitate pentru etapa actuală. Cred, însă, că ar trebui să pregătim inginerii pentru nivelul tehnicii anilor 2000, deci să facem planuri de învățămînt care să devanseze tehnica actuală. Momentan, o serie de domenii se predau separat, fiind recunoscute ca materii de sine stătătoare și se studiază ca atare. Este cazul mașinilor agricole, care se predau pe șapte discipline de perspectivă, cum ar fi — robotizare, automatizare etc. Comparativ cu Facultatea de Mecanică, unde disciplinele sînt structurate pe ramuri, la noi, un inginer face față la toate. Și încă un amănunt, un inginer mecanic ar trebui să știe mai mult electronică, cu alte cuvinte, depanări și reparații.

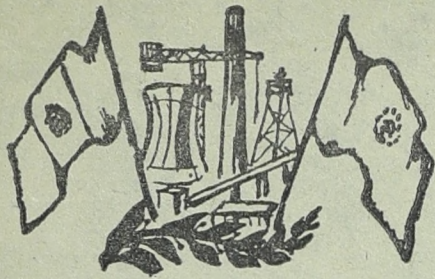
Indiferent de domeniu, o caracteristică primordială a unui specialist trebuie să fie potențialul creativ, care se cere valorificat. Sub această incidență, în pregătirea viitorului inginer, se vor face investiții pe linia stimulării inițiativei și creației, și nu în formarea și dezvoltarea unor aptitudini de administrare, supraveghere și control a activității secției. Un asemenea inginer nu ar corespunde actualelor cerințe de dezvoltare economico-socială a țării.

— Ce ne puteți spune despre cercetarea științifică studentească?

— Consider că studenții pot acorda un real ajutor și aici, implicîndu-se efectiv, mai ales dacă fac parte din colective mici de cercetare, alături de cadre didactice și angajați la contracte. Cînd lucrează singuri, fără o îndrumare competentă, efectul este mai slab. De asemenea, faptul că un cadru didactic coordonează opt-zece teme de proiect conduce la o limitare a ariei tematice, el lucrînd numai la nivelul a ceea ce știe, și nu a ceea ce ar putea să descopere. Ca să exemplific, amintesc că două dintre cercetările efectuate în cadrul facultății noastre — dinamograful electronic și compactograful electronic, ambele reprezentînd contracte încheiate cu Academia de Științe Agricole și Silvicultură, cercetări la care studenții au avut contribuții majore prin ideile și propunerile formulate.

DANIEL OGNEAN
LUCIAN ȘERCAU

VOCAȚIA ARTEI

Superbă deschidere de spirt și lumină, Festivalul Artei și Creației Studențești reverberază profund în conștiința tinerei generații, cu acuitatea și tumultul faptelor durabile.

Căci, durabil rămâne-va verbul și gândul de bucurie și recunoștință, de prietenie și rodnicie, ce se înalță dincolo de focul vieții, îmbelșugând frumoase tradiții ale omeniei.

Dimensiunile verticale și de adâncime ale creației artistice amplifică atributele de talent și pasiune, de adevăr și caldă simțire, conferindu-i autenticitatea timpului actual de socialiste împliniri.

La ceasul mărețelor sărbători, creația artistică studențească dovedește aceleași valori native, rămânând esență nobilă a tinereții noastre revoluționare.

Sublim ne este cuvântul, în a cînta Patria și Partidul !

PARTID

Soare pe buze de copil.
Iubirea începe aici
În inimile acestea înălțate într-un roșu
Curcubeu tricolor.

Să spui : PARTID.
Să simți
Albastrul de mare
Și visul de alb al porumbeilor.

Un crez împlinit
Printr-un om
Și o țară.

CARPAȚII — O ȚARA

Carpații n-au fost
Munte.
Țăranii treceau pe poteci tănuite
Spre țară.
Milcovul a fost răsăritul,
O horă

Și — o piine coaptă sub roșu de soare.
Carpații n-au fost decît
Punte.
Aortă vibrînd în cuvîntul iubire,
Decembrie — primăvara în care :
Un Olt și un Mureș : un fluviu,
Același.

Carpații n-au fost decît țară.

BRÂNCUȘI

Să te simți
Pasăre
Sub un cer adîncit
În strămoși.
Să te simți
Lut
Sub picior de strămoși.
Să te simți
O poartă a sărutului
O masă-a tăcerii ...
Să te simți Patrie —
Infinită Columnă Traiană.

TIMP MIORITIC

Șuvițe de blond
Femeia aceasta frumoasă
Cu nume de timp
Mioritic.

Clipele urcă la braț
Cu aceeași de veacuri bărbați :
Decebal a fost Decebal ;
Bălcescu a fost Decebal ;
În fiecare din noi un Decebal —
Rege dac — stindard de crez și
Eternitate.

Dunărea — s-a numit albastră,
Femeie de blond și de roșu ...
Iubire.

ADRIAN BĂDESCU ■

ARC DE TRIUMF

Răsărind
Peste întinsul de suflet
La timp
Într-un roșu de zi
Patria
Rotund înlătură zădărnica
Veșnicind
Milioane de drumuri.
Înălță
Curcubeu de inimi, de aur, de cer ;
Triumful
Prezentului — arc de victorii
Basorelief
De ieri și de mâine.
Fierbinte.

PERMANENTE

Mîngiați patern
De spuma trecutului ;
Superb susținuți
De un pedestal de strămoși ;
Verticali
Privim aurora.
Eterne statui ale Libertății.

ANNEMARIE SOKOL ■

Noiembrie ne bucură întotdeauna

În povestirea „Bufonul“, Isaac Asimov face un tur de forță, demonstrînd printr-un silogism construit cu o oarecare îndeminare, că umorul este o metodă de testare psiho-sociologică a societății umane, folosită de extraterestri. Cum una din menirile științificului este de a pregăti terenul întîlnirilor de gradul IV, de ce să nu avansăm, la rîndul nostru, ipoteza că literatura S.F. este tot de origine extraterestră ?

Ca o jumătate-de-argument-călare-pe-o-rachetă-schioapă am amîntit faptul că dacă în luna octombrie 1969 nu s-ar fi organizat o masă rotundă pe tema „O.Z.N.-urile — cărucioare pentru adulți sau veselă cu reacție ?“ sau ceva asemănător (titlul exact s-a pierdut), azi n-am putea citi „PARADOX“-ul, căci fără ea n-ar fi fost (poate) posibilă înființarea cenaclului „H. G. Wells“, după trecerea a două săptămîni, la început de noiembrie. Răspunzătorii pentru aceasta sînt „marțianul“ Adrian Rogoz și colegii săi timișoreni, Ovidiu Șurianu și Mircea Șerbănescu, din partea entuziaștilor, și tovarășul director al Casei de cultură a Studenților, Valeriu Panasiu. Dintre cei șapte amatori întemeietori l-am amîntit numai pe Lucian Ionică, pe atunci o variantă nevîrstnică a tînarului critic și autor de science-fiction uman și literar, răsplătit nu demult (1983) cu premiul de debut al C.C. al U.T.C. pentru volumul Ziua confuză.

Primele semne de activitate încep să apară în Colecția povestirilor științifico-fantastice, maldărul de texte sosite la redacție producîndu-i lui Adrian Rogoz niște ... „insomnii timișorene“, reunite într-un număr dedicat în întregime cenacliștilor din orașul de pe malul Begăi (396). După publicarea unui volum colectiv, devenit între timp o raritate bibliofilă, în noiembrie 1972, Cornel Secu, Marcel Luca și Sandu Florea lansează primul magazin specializat în science-fiction, realizat de amatori, de la noi, intitulat „PARADOX“. Cum el s-a impus în atenția Capitalei abia în mai 1973, de-a lungul timpului s-au făcut auzite voci care i-au contestat înființarea, susținînd rezultatul unei încercări grosolane de mistificare a literaturii române, apărută sub forma citorva foi xerografiate, îngrijite de cenaclul „Solaris“ din București. Dacă acest pseudofanzin a succumbat imediat după apariție, cenacliștii timișoreni încep odată cu acest număr să se impună ca o grupă literară pusă pe fapte mari. Prin următoarele apariții, „PARADOX“-ul se impune în fiecare an prin literatură de bună calitate promovată, prin atenția acordată problemelor de critică și teorie literară, prin ilustrațiile sugestive și prezentarea atractivă.

Aici vor încerca să taie poteci prin teritorii încă necălcate Daniel Vighi, Lucian Ionică, Gheorghe Secheșan, Lucian Vasile Szabo, alături de maestrul consacrați ai genului, precum Ion Hobana, Adrian Rogoz, Vladimir Collin, Cornel Robu, Horia Aramă și alții. Aici vor crește o serie de tineri autori și graficieni, dintre care să-i amintim numai pe Silviu Genescu, Constantin Cozmiuc, Dorin Davideanu, Voicu A. David, Sergiu Nicola, Mihai Corneliu Donici, Traian Urdea, Györfy György și, nu în ultimă instanță Vicrel Marineasa, instructorul coordonator al cenaclului.

Încununarea „PARADOX“-ului, parte din trupul și din sufletul revistei noastre, la recenta Convenție a Societății

Europene de Science-Fiction (EUROCON '87), ținută la Montpellier, în Franța, cu premiul pentru cel mai bun fanzin, nu vine decît să răsplătească, în acest noiembrie de supremă bucurie, vise și truda unor autori, care s-au străduit pe parcursul a aproape două decenii să impună un statut incontestabil literar unui gen acuzat adesea de superficialitate.

ȘTEFAN DOM ■

Avataruri anticipative

Apariție insolită, impresionantă în perimetrul anticipației românești, fanzinul Helion, magazin al clubului de anticipație cu același nume, ce-și desfășoară activitatea la Casa Universitarilor din Timișoara, și-a consolidat poziția ajungînd un titlu reprezentativ în sfera culturii românești actuale. Recunoașterea valorii sale, în țară și peste hotare, a fost făcută, prin acordarea, în anul 1984, la Congresul european de anticipație desfășurat la Brighton în Anglia, a diplomei pentru cel mai bun fanzin european, și recent, la Consfătuirea națională a cenaclurilor de anticipație (noiembrie 1987) de la Craiova, cînd i s-a decernat diploma pentru cea mai bună publicație de profil din țară.

Numărul din 1987 a apărut sub îngrijirea unui colectiv redacțional format din Tudor Beșuan, Ștefan Buzărnescu, Dorin Davideanu, Silviu Genescu, Elena Ghiță, Constantin Cozmiuc, Lucian Ionică, Lucian V. Szabo, colectiv coordonat de Cornel Secu, important animator al literaturii s.f. din țara noastră.

Fanzinul se deschide cu o ipoteză într-adevăr extraordinară, Enigma arderilor spontane, articol semnat de Constantin Cozmiuc și Viorel Abrudan. În spațiul acordat laboratorului s.f. este grupată creația originală semnată de autori cunoscuți. Ei se numesc Dănuț Ungureanu, Cristian Lăzărescu și Dumitru Sandu, Paul Eugen Banciu, Marcel Luca, Constantin Cozmiuc, Dorin Davideanu, Silviu Genescu, Lucian V. Szabo și Györfy György. La rubricile Opinii și Alternative semnează Mircea Crăciun, Daniel Vighi, Horia Aramă, Voicu A. David, Ștefan Buzărnescu, Lucian Ionică, Elena Negură și Cornel Secu.

În paginile de traducere sînt publicate lucrări remarcabile, ca cea a lui Robert A. Heinlein — Voi, zombilor, precum și texte de R. Shekley, Armen Sagatelean, Pușcaș Imre și Mihai Kargarlițki. La Debut s.f. două nume promițătoare : Simona Pap și Adrian Chifu. La Pe scurt despre proza scurtă semnează, polemic și cordial, Viorel Marineasa, Ovidiu Pecican, Traian Urdea, Constantin Cozmiuc și Lucian Ionică. Rubrica de umor este deschisă de Laurențiu Cerneț, urmat de Silviu Genescu și Dorin Davideanu. În final, incintantă și cuprinzătoare, rubrica Itinerarii realizată de Cornel Secu.

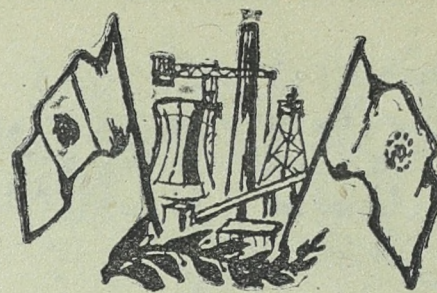
Apărut în condiții grafice deosebite, cu ajutorul graficianului Gheorghe Văleanu și tehnoredactat de Eduard Giesser, fanzinul propune o imagine a omului, nu în abstract, în viitor sau trecut, ci printr-o regăsire a întregii problematici în sfera prezentului, a realității de zi cu zi. Accentul este pus pe om, conturîndu-se și concretizîndu-se o imagine verosimilă a cadrului său existențial. Lumea deschisă în paginile fanzinului Helion este o dovadă că imaginarul există, făcînd parte din realitate, adică din noi.

LUCIAN S. VASILE ■

„Activitatea politico-educativă și culturală, formarea conștiinței revoluționare a omului nou constituie o parte inseparabilă a dezvoltării economico-sociale, a făuririi noii orânduiri sociale, a ridicării patriei noastre pe noi culmi de progres și civilizație“.

NICOLAE CEAUȘESCU

DEBUT

VALENTIN SĂMÎNȚĂ

LUPTA

țărani albi ca neaua
arau cu pluguri de lemn moșia
ciudat
pământul scormonit era alb
era zăpadă

din cînd în cînd Moromete
aprindea o țigară
să-și încălzească tovarășii

pământul adormit
se răsuca brusc pe-o parte
zăpada se ridică în aer
ca o cortină subțire
orbind toate păsările

și păsările se întoarseră.

EXTAZ

fără de umbră
mă plimb în amurg
și tot ce ating devine aur
mi-e teamă să-mi ating obrazul
de spectrul impietritii

în spatele formelor
izvorăsc șoapte chemări alături
arbori de scrum
revine pe pupila extatici

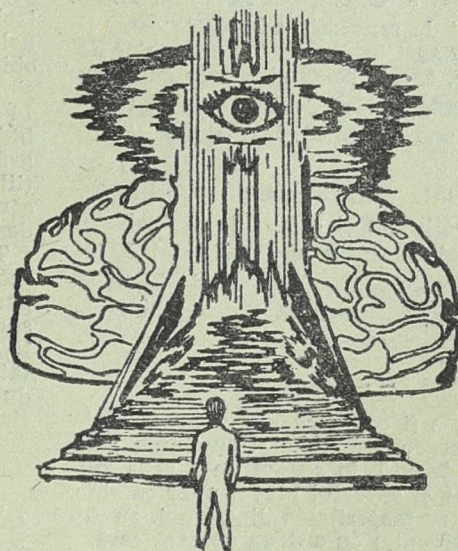
devine ireal
poate ecou, poate sferă
poate neputință.

TĂTUCA

el venea seara tîrziu
și-mi spunea:
în curînd vei merge la gară
ai grijă să nu răcești
drumul e greu
și plin de primejdii
apoi se culca în zăpadă

învelit în cojocul său din piei de oaie

eu tăceam
fiindcă eram copil.

Arhitectura iubirii și logica ei labirintică

În noua apariție editorială semnată de prozatoarea Ildico Achimescu sînt inserate mai multe povestiri și un microroman, **Romanță cu busolă**, acesta din urmă dînd și titlul întregului volum.

Tema cărții, generoasă și presantă în același timp, este iubirea. De fapt nu dragostea ca realizare și cuprindere, ci una mai degrabă cu valoare de ideal, de cetate suspendată în văzduh, impresionantă, sublimă și pentru mulți, iluzorie. Personajele lui Ildico Achimescu ajung foarte rar în acest rai al înțelegerii. Înțelegere, o dată ca stare a personajelor, înțelegere în sensul de comunicare, de comuniune și, a doua oară, ca înțelegere a drumului parcurs, necesar și etern, avatar politropic și eliberator.

În funcție de aceasta, discursul epic se constituie însumînd o hermeneutică a pasului, a gestului de zi cu zi, pas și gest luminate cînd pieziș, brusc și surprinzător, sperînd aproape, cînd discret, construind o realitate diferită (de unghi diferit, ca să reluăm o expresie la modă). În prima ipostază eroul este, cel mai adesea, mascat, adică încercat, falsificat (de viață, de mediu și nu, de autoare), contururile lui fiind îngroșate (de data aceasta epic) cu bună știință, pînă la grotesc și hilar. Numele lui, caracteristic și cu titlu de definiție, este Ticu, Costeșu, Vasilică sau Puiu și Dorica, Lilica, Nuți, Pulca, cînd e vorba de personaje feminine. Iată-l pe unul din ei în acțiune, se numea Ticu și, căsătorit cu Nuți, un fel de „simbol al instituției” în care lucrează, bărbatul „pregătea cina, punea în funcțiune mașina de spălat, storcea rufe și le întindea la uscat”. Pînă aici nimic neobișnuit (sau nu în totalitate neobișnuit), dar cînd femeii plictisite „Ticu îi cumpăra mici nimicuri... un iepuraș, o pisicuță, un cățel pe care ea le găsea ascunse pe după servețel” nu mai avem nici o îndoială. Ironia autoarei funcționează din plin, trăsăturile personajelor fiind îngroșate pînă la grotesc. Aceasta fiind una din caracteristicile dominante ale prozei. Condiția personajelor poate fi denumită drept una a dragostei provizorii. Uneori se ajunge în această situație din slăbiciune, cum se întîmplă

cu eroina din *Manieră personală*. Altădată, pentru că sentimentul se cere aminat, ca în cazul Lucreției din *Ne-am aminat iubirea*. De cele mai multe ori primează inconștiența, ca în povestirile *Antonia*, *Ce trebuie să știe...?*, *Potop de crizanteme*. Sînt texte în care ironia acută, neiertătoare se face simțită dezvăluind o lume a minciunii existențiale și sufletești. Uneori lumea aceasta, inconștientă și blîndă, este trădată și pe scenă sînt aduși indivizi de tipul lui Vasilica Firdean, Velimir sau Gătăianțu din textul *Elegie la un drumeag*. Tonul devine sarcastic, imaginea celor trei, profitori și corupți, fiind una unde caricaturalul hilar își găsește o reprezentare de excepție autoarea creionîndu-le cu pricepere și realism.

A doua ipostază cuprinde situații în care mediile călduțe, banale, marcate de suficiență sînt resimțite ca o povară apăsătoare. Existența într-un mediu al confortului, al opulenței și sațietății, așa cum am văzut mai sus, este blamată ferm, posibilele avantaje, în primul rînd materiale sînt eliminate în favoarea libertății de sentiment și cuget. Ieșirea din provizorat, sfidarea hainei impermeabile cu care dragostea-surogat amenință, se face, în așteptarea celei complete, prin spusele Lucreției din povestirea *Ne-am aminat iubirea*. „Știi”, i se destăinuie ea lui Gicu, „învățătoarea a zis să ne aminăm iubirea, că-s altele și altele mai urgente pe ordinea de zi. Eu însă, eu nu pot, Gicule dragă!”

Micul roman ce încheie volumul, publicat în urma celui din 1983, nu se mai ridică la nivelul atins de acesta și nici la cel din povestiri. Piesa importantă în volum, *Romanță cu busolă*, pare o lucrare mai puțin cizelată, semn că asupra ei nu s-a insistat suficient.

Autor important în perimetrul prozei românești actuale, Ildico Achimescu nu este o „prozatoare bună”. Înălțurînd cu convingere femininul, atributul și ghiilemele autoarea este prozator. Prozator, pur și simplu.

LUCIAN VASILE SZABO

*) Ildico Achimescu, *Romanță cu busolă*, ed. Facla, 1986.

Dimensiunea estetică a politicului

Cea de-a patra ediție a **GALEI DRAMATURGIEI ROMĂNEȘTI ACTUALE**, găzduită de Teatrul Național din Timișoara în perioada 8-15 noiembrie 1987, prilej de amplă confruntare creatoare a numeroase teatre din întreaga țară (București, Iași, Tirgu-Mureș, Oradea, Timișoara) a constituit, și în acest an, un eveniment de referință al vieții noastre teatrale atît prin participarea unor prestigioși oameni de teatru — scriitori, critici, regizori, actori, scenografi, gazetari —, cît și prin rezultatele îndelungatei deliberări ale juriului, condus de artistul poporului Radu Beligan.

În afara Galei, a avut loc spectacolul *Amurgul burghez* de Romulus Guga, în regia lui Dan Pița și interpretarea admirabilă a colectivului Teatrului Mic, spectacol de mare succes ce a marcat închiderea festivă a acestui eveniment cultural timișorean.

Considerînd că într-o lume emnamente politică, saturată de confruntări și probleme îngrijorătoare ale ființei

umane, a face artă nepolitică este echivalent cu a dezerta în fața marilor întrebări asupra condiției umane, Romulus Guga recompune în piesa sa, la dimensiuni simbolice, stări de fapt și confruntări existente în lumea contemporană. Este o parabolă a puterii, înfățișînd consecințele dezastruoase ale unor fenomene de criză acută, care dezumanizează individual, transformîndu-l fie într-un obiect al meschinăriei și josniciei celor puternici, fie într-un agresor împotriva omului. Spațiul scenic se transformă într-un theatrum mundi, simbolizat de un maidan privit la scară ontologică.

Decodînd, cu minuțiozitate țesătura dramatică a piesei, regizorul Dan Pița realizează o montare de excepție, datorată în bună parte admirabilei trupe de actori a Teatrului Mic. Condus cu abilitate și har de mîna „fermecată” a maestrului, spectacolul curge firesc de la o replică la alta, într-o armonie desăvîrșită, cuceritoare pe măsură ce

pătrundem tot mai adînc în substanța textului. Totul este necesar și extraordinar în acest univers coerent, articulat cu inteligență și profesionalism de unul dintre cei mai mari regizori români la ora actuală. Venind dinspre cinematografie, unde a realizat, de asemenea, creații notabile (dacă ar fi să amintim numai *Concurs și Pas în doi*), Dan Pița are o viziune diacronică asupra spațiului scenic pe care îl transformă mereu, într-un adevărat festin al evoluției către punctul de tensiune maximă (care coincide de altfel cu sfîrșitul piesei). Această senzație de temporalitate pe care o creează spațiul se datorează în bună măsură scenografiei semnate de Nicolae Ularu.

După supusele unui vechi proverb, „apele adînci curg lin”; profunzimea și profesionalismul acestui spectacol sînt o astfel de apă care, în curgerea ei plină de miez deșteaptă și animă conștiința publicului iubitor de teatru ca artă, înainte de toate.

RODICA BORȘA

Sentimentul dragostei în spațiul folcloric *

Simbolul, ca devenire pe traiectul culturalității folclorice, ca esențializare a relațiilor ce decurg din triada cuvînt — mit — simbol, analizat într-o lucrare anterioară, este de astă dată „epicentru” sintagmatic al unui „episod” al folclorului românesc: discursul erotic.

Cartea lui Ivan Evseev, **Simboluri folclorice** (Editura Facla, 1987), socotită de autor drept o analiză „la rece” a acestui tip de discurs, e structurată pe două mari „segmente”: 1. **Simbolurile cîntecului de dragoste**, care tratează despre subiecții, obiectul, toposul și timpul, tipologia acestui sentiment, și 2. **Simbolurile ceremonialului nupțial**, unde nunta apare ca „sistem semiotic unitar”. Acestea corespund în plan ideatic celor două mari „cicluri inițiatice”, fiecare dintre ele rituri de trecere cu funcții distincte. Inițierea erotică, care în primul caz corespunde „fazei dorului” și constituie un fapt esențial în viața omului, devine motiv al cîntecului popular pulverizat în expresie poetică. Acest tip de inițiere convertește dragostea la culturalitate, integrînd-o „spațiului cosmicitizat al satului”. Cîntecul de dragoste (ca întreaga literatură erotică) devine el însuși o „ars amandi”, sub semnul căreia se înscrie însăși trecerea de la natural la cultural. Relația naturalitate/culturalitate constituie de altfel, de-a lungul demersului analitic propus de autor, schema de reducere a mecanismului cristalizării în tradiție folclorică a unui primar „sistem de reprezentări și valori”.

Și inițierea erotică, și căsătoria relevă un „simbolism al unificării opușilor”, dar aceasta din urmă nu mai stă sub semnul exacerbării eului subiectului erotic, ci al renunțării la o anumită stare de libertate; în acest caz, este vorba de realizarea unei instituții sociale.

Renunțînd la comentariile ce sînt în domeniul strict al folcloristicii, autorul, neconsiderîndu-se folclorist, se va orienta spre alte modalități de abordare a textelor. Rezultă o viziune antropo-culturală clădită pe fundamentele semioticii, hermeneuticii, simbolului și analizei poemelor imaginarelor. În această lumină apare și comentariile la legenda *Brumărelului*. Raportul senzual-nonsenzual aplicat semnelor dragostei (sărutul, îmbrățișarea, legănatul, șezutul pe genunchi etc.) îl conduce pe autor la constatarea unui anumit suport concret în cazul dorului românesc — observație singulară.

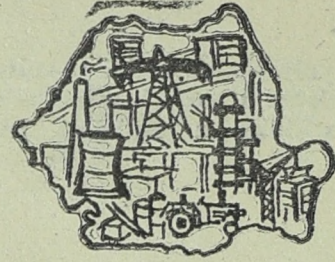
Traiectul analitic se extinde, tinzînd spre o perspectivă totalizatoare asupra fenomenului liricii românești. Aceste popasuri în alte registre de expresie (cel al literaturii culte, de exemplu), în-cercînd o re-dimensionare a unor motive și simboluri considerate ca fiind împrumutate de literatura noastră scrisă, ca și incursiunile în alte zone de cultură arhaică, dau sugestia unui anumit „polifonism”. Este însă ceea ce asigură și plierea planului tematic pe direcția unui anume academism, trădat însă, uneori, de tonul ironic, cu totul explicabil în contextul unui atare obiect de studiu: fenomenul dragostei.

Cartea vine, oarecum, în prelungirea tradiției orale, instituind la un alt nivel, evident, o „propedeutică sentimentală”.

ALIETTE MUSCALU

* Ivan Evseev, *Simboluri folclorice*, Facla, 1987.

SUB SEMNUL MUNCII

Analizând la fața locului stadiul de execuție al lucrărilor de reparații și renovări ale căminelor și cantinelor studențești din Complexul timișorean — lucrări ce trebuiau efectuate în timpul verii de către personalul tehnico-administrativ al facultăților și institutelor respective —, din inițiativa Biroului Comitetului Executiv al Consiliului Județean Timiș al P.C.R. s-au înființat echipe studențești de reparații, adevărate comandamente de lucru. Beneficiind de un larg sprijin din partea organelor de partid și de stat din facultăți și institute, aceste comandamente de lucru au efectuat, într-o perioadă relativ scurtă, lucrări de reparații și renovări de amploare, remediindu-se într-o mare măsură deficiențele și lipsurile constatate.

Având în vedere faptul că, în urma intervenției prompte a echipelor de reparații, s-a ameliorat considerabil situația și aspectul căminelor și cantinelor studențești, Biroul Comitetului Executiv al Consiliului Județean Timiș al P.C.R. a recomandat ca aceste comandamente de lucru să activeze în continuare, pentru a asigura efectuarea la timp și în bune condițiuni a unor reparații curente.

CĂMINUL NOSTRU, CASA NOASTRĂ

Desigur, nu este ușor să scrii în câteva rânduri despre activitatea febrilă, neobosită, desfășurată de studenții căminuși și personalul specializat, în vederea reparațiilor și reamenajării căminelor studențești.

Atitudinea responsabilă și abnegația de care au dat dovadă membrii echipelor de reparații s-ar putea relata pe pagini întregi, fără a face economie de epitețe și verbe — totul, în concordanță cu eforturile depuse în acest sens. Oricum, situațiile sînt contabilizate, sau pe

cale de a fi contabilizate, vorbind de la sine despre vrednicia și susținută activitate depusă, în scopul de a reda frumusețea și aspectul plăcut unor cămine, ce pentru majoritatea dintre noi, au devenit sinonim cu a doua noastră casă.

Reparațiile generale la care au fost supuse unele cămine — vezi 2/G, 22/G, 7/G sau 2M.V. —, au necesitat eforturi suplimentare, de ordin material, financiar și al mîinii de lucru, executându-se lucrări de hidroizolație, zugrăvire a holurilor, camerelor, oficiilor și grupurilor sanitare, repararea instalațiilor sanitare și a lemnișiei, schimbarea ușilor și geamurilor sparte sau defecte, verifi-

carea instalațiilor electrice și de încălzire etc.

De asemenea, căminele studențești 22/C, 21/C și 19/C — ce prezentau grave deficiențe din punct de vedere al hidroizolației acoperișului, făcînd, practic, nelocuibil ultimul etaj, au constituit obiectul unor reparații urgente. Acțiunile similare s-au desfășurat și la căminul 14/C, unde pe lângă asigurarea unei hidroizolații corespunzătoare, s-au zugrăvit interioarele, precum și reparațiile generale efectuate la un etaj din căminul de familisti 18/C, locuit de studenții Institutului de Medicină.

Trebuie insistat asupra gradului de receptivitate și a nivelului de participare din partea studenților căminuși — spre exemplu, la căminele 2/C, 22/C, 15/G sau 2 M.V. — ce au înțeles necesitatea unor asemenea lucrări, implicîndu-se evident în rezolvarea acestor deficiențe.

RATA DE CREȘTERE — PESTE SUTĂ LA SUTĂ

„Ce mai, un cămin în travesti, așa de frumos arată!” — aud zicîndu-se în grupul de studenți ce așteaptă la ușa de intrare. Se vorbește pe un ton de oarecare invidie. (Poate o fi și el căminuș, prin altă parte, îmi spun). Știu că este vorba despre 15/C, un cămin plin nu demult, probabil, „oala neagră” a topului Complexului Studențesc.

Cu reamenajările de rigoare, efectuate prin muncă de autogospodărire de către studenții căminuși, fizionomia sa a suferit modificări radicale. Spre bine, evident!

Înainte de a constata personal acest lucru, mi l-a prezentat Liviu Nariță (IV — T.C.M.), președintele comitetului studențesc de cămin. Comparațiile nu-și găsesc rostul. Parcă vorbește despre altă lume. Multe uși sparte, officii în stare de nefuncționare, multe — foarte multe geamuri lipsă, tencuiala distrusă, infiltrații, uzură avansată. Unde așa ceva, cînd, acum, totul strălucește de curățenie? ! Nu-mi vine să cred că acest cămin — la sfîrșit de noiembrie — frumos zugrăvit, spălat, curat, a putut să arate — la începutul anului universitar —, și altfel!

— Prin serviciul de autogospodărire am vopsit toate spălătoarele, tocurile geamurilor, s-au montat ușile și ferestrele lipsă, s-a zugrăvit. — spune Nicolae Moțăteanu (IV — T.C.M.), vicepreședinte al comitetului — Fiecare cameră a fost trecută prin filtrul comitetului studențesc de cămin și al decanului. Tovarășul decan a stat o săptămînă, zi de zi, în cămin, constatînd modul în care decurg lucrările de reparație. S-au amenajat sălile de lectură. Repararea scaunelor s-a făcut chiar în

secția de T.C.M., executîndu-se lucrări de bună calitate.

Studenții au făcut aproape totul! Viitorii ingineri tecemiști din cămin au demonstrat că știu să utilizeze cu aceeași eficiență și pensula și „T”-ul de proiectant, și șurubelnița și...

Pe casa scării, la etajul II, întîlneso un vechi prieten (Spunea cineva că adevărații prieteni nu-și cunosc nici măcar numele? !). „Tot cu ziarul?” „Tot, tot...” „Băieții văd că se ocupă cu gazeta — semn edificator spre peretele din lateral — Totul să fie frumos. Aștept să mă mut în șapte, după renovare... Deocamdată stau aici.”

SEMAFOARELE HĂRNICIEI STUDENTULUI CĂMINIST

Gazetele de perete, panourile, afișele — mijloacele de propagandă, în general — reprezintă o adevărată carte de vizită pentru căminele și cantinele studențești. Indicator fidel al gradului de muncă și inițiativă din partea unor studenți în amenajarea cu bun gust a holurilor sau intrărilor în cămine — ele ajung să-și depășească latura educativă și informativă, devenind un marker al interesului față de condiția și statutul de căminist.

Cu mici excepții, am avut ocazia să constatăm preocupări susținute ale colectivelor studențești în vederea asigurării unei propagande de calitate, eficiente și atractive.

Căminul 11/C, complet renovat și redat circuitului de cazare al studenților, prezintă numeroase și captivante forme de propagandă vizuală panouri cu tematică sportivă și turistică, cu caracter tehnico-științific sau de specialitate (domeniul electrotehnicii), cultural-educativ și social-politic — dominate de un atribut de referință — actualitate.

Oglindă a activității susținute a studenților pentru viața de cămin — gazetele „Din cămin adunate”, „Sănătatea”, „Noi realizări energetice” — conferă o doză de intimitate și frumos holului de la căminul 19/C. Precum se vede, și în acest cămin, studențele au înțeles utilitatea muncii lor, în concordanță cu atmosfera de curățenie și disciplină existentă.

S-ar cuveni niște cuvinte de laudă și pentru locatarii căminelor 14/C și 2/C, cu mențiunea că este loc și pentru mai bine!

Concret, se poate învăța din exemplul oferit de căminul 11/C, unde s-a realizat o propagandă vizuală adecvată, fără a recurge la kitsch-uri sau simple decupaie din reviste.

Grupaj realizat de
LILIANA BRAD ■
GABRIEL BAULESCU ■

SCRISOARE DESCHISĂ

Tovarășe redactor-șef

În legătură cu cele constatate de redactorul-șef adjunct Mircea Mitruțiu, în articolul „Cantina 4/C mereu aceeași” considerăm că ar trebui făcute câteva precizări:

Este adevărat că, vorba dînsului, „Recent renovată, cantina 4/C și-a deschis porțile sutelor de abonați.” Așa că, la început de drum, ne-ar fi bucurat mai mult niște sugestii în locul sesizărilor făcute. Într-o perioadă, cînd legumele se aduceau din cîmp și se depozitau pentru sortare, am ajuns la concluzia că este mult mai economic din punct de vedere al timpului, dacă se fac două operații simultane: sortarea și pregătirea zarzavaturilor pentru masă. Deoarece calitatea legumelor mai lasă uneori de dorit, înaintea efectuării separării lor, redactorul Mircea Mitruțiu, a consemnat:

„Morcovi mușcăți, roșii fermentate, aruncate clare peste grămadă împreună cu resturile, într-un spațiu redus.” Așa că, în spatele unei uși, într-adevăr fără clianță, nu se întîmplau lucruri chiar atît de nefirești.

Oricum comitetul studențesc al cantinei respectă cu strictețe niște regulamente și, chiar dacă în ziua aceea era de permanență, Erica Anastasiu, abia cooptată în comitet, s-a constatat că și-a făcut datoria, deși în articolul cu pricina se spunea:

„Reprezentanta comitetului studențesc de cantină, se vedea la o poștă că n-are nici o vină”. Astfel, după apariția acestui articol avînd în vedere că „An de an, cantina 4/C a ocupat locuri fruntașe în întrecerea studențească, fiind o unitate model, primind atunci laudele de rigoare”, s-au luat următoarele măsuri:

— s-a prelucrat regulamentul cu personalul angajat din ambele ture și cu administratorii.

— s-au prelucrat precizările elaborate de rectoratul I.P.T.V. cu privire la organizarea și funcționarea cantinelor studențești, în ședința de comitet și cu personalul cantinei.

— pentru o mai bună organizare a comitetului s-a hotărît punerea în discuție a membrilor care repetă aceeași abateră de la regulamentul de funcționare al cantinelor studențești. De asemenea, s-a hotărît formarea grupurilor de control și efectuarea controalelor prin sondaj.

Avînd în vedere faptul că situația s-a îmbunătățit simțitor, rugăm redacția revistei „Forum Studențesc” să revină în cantină și „să se convingă, personal”.

Comitetul studențesc al cantinei 4/C

CHIAR ȘI FĂRĂ STATUT DE RESTAURANT

În cadrul acțiunilor de reparații și amenajări, ce s-au desfășurat cu o intensitate deosebită la începutul acestui an universitar în Complexul timișorean, se poate situa, cu rezultate meritorii și cantina studențească 4/C, care, îmbrăcată într-o haină nouă, mai agreabilă, și-a reînceput activitatea.

Menționăm, din start, separarea bucătăriei de sala de mese, avînd ca efect, evitarea răspîndirii mirosului provenit de la prepararea hranei. Zugrăvitul în culori odihnitore, vopsitul, repararea instalațiilor electrice și sanitare, a mijloacelor de lucru din dotarea cantinei (lifturi, roboți, mașini) — au necesitat numeroase investiții, inclusiv de muncă, fapt căruia nu-i vom putea răspunde decît printr-o comportare civilizată, atît ca abonați, cît și ca studenți în grupele de serviciu, printr-o responsabilitate sporită față de ceea ce ni se pune la dispoziție.

S-a efectuat — în totalitate — hidroizolația acoperișului, astfel încît să preîntîmpine, în perioadele cu precipitații abundente, infiltrațiile tavanului. Montarea a încă două ghișee și dotarea lor corespunzătoare — opțiune ce ridică la patru numărul total al acestora —, dă posibilitatea deservirii unui număr mai mare de abonați, combinată cu o operativitate sporită. Amintim aici, cu o remarcă în plus pentru

personalul cantinei, volumul mare de conservări, efectuate în majoritate avînd cantina deschisă.

Am scris toate acestea pentru că ele ne interesează în mod direct și personal, prin cele câteva minute cît vom sta mai puțin la rînd, prin calitatea și posibilitatea diversificării preparatelor servite, datorită ambianței plăcute, în fond, rodul unei munci

depuse pentru ca să ne putem simți mai bine și într-o cantină studențească, chiar dacă ea nu are statut de restaurant.

MIRCEA MITRUȚIU ■

N.B. Mutarea în această clădire și a cantinei dietetice, ar putea constitui încă un argument în favoarea celor constatate!

Fotografii realizate de SANDA SECOȘAN ■

PASIUNE ȘI DĂRUIRE

Dedicat celor două evenimente cu semnificații majore pentru viața și munca întregului nostru popor — Conferința Națională a Partidului Comunist Român și aniversarea a patruzeci de ani de la Proclamarea Republicii —, în acest sfârșit de an cu rodnice împliniri, s-au desfășurat numeroase acțiuni și manifestări studențești cu caracter omagial. Momente festive de bilanț sau posibilitate generoasă de afirmare a potențialului creator studențesc, a talentului nativ și pasiunii, a vocației și dăruirii pentru artă sau pentru mișcarea sportivă — aceste acțiuni au polarizat atenția studenților, și nu numai a lor, prin amploare și responsabilitate angajare, prin elanul tineresc și entuziasm, prin calitatea remarcabilă a participării și nivelul ridicat al organizării.

UNIVERSITATEA — XXV

Universitatea din Timișoara își măsoară tinerețea în ani, și nu în secole, precum alte universități europene, trăind o vîrstă a tuturor posibilităților și a marilor împliniri. În această arie de spirit, fecundă și tumultuoasă, entuziasmul juvenil n-a pierdut nimic din aripile zborului său, nu mocnește ascuns sub cenușa tradiției, de pe pereții sălilor de seminar și ai holurilor nu ne privesc ochii necruțători ai unor foști studenți sau profesori, trudiți cu mințea și cu sufletul la cotiga științei, noi, cei de astăzi, n-avem, aparent, nimic în spate și putem înălța stacheta oricît de sus, spre înțelepciune și biruința minții.

NOI, tinerii discipoli ai Universității timișorene, sintem la vîrsta faptelor de maximă responsabilitate, pentru a păstra și ridica ceea ce a devenit al nostru, prin caznă și renunțare, prin muncă și iarăși prin muncă!

Intemeierea, în 1920, a Școlii Politehnice, a fost primul pas, Timișoara numărîndu-se, prin aceasta, între centrele majore de cultură ale țării. Dar, obiectivul nu fusese, însă atins în totalitate. A fost nevoie de un alt eveniment — ziua de 23 August 1944 —, pentru a deschide drumul afirmării plene a unui sistem de învățămînt superior, modern și accesibil tuturor cetățenilor țării. În 1948 a fost înființat Institutul Pedagogic — embrionul viitoarei Universități. Se spune că fondul de cărți al Institutului, din acea perioadă de început, încăpea într-un singur dulap. Primii profesori ce au predat aici, veneau de la Politehnică, apoi Institutul a început să-și crească singur cadrele. După 14 ani, schimbarea numelui devenise necesar, Institutul trecuse proba maturității. De atunci, din 1962, Timișoara s-a înscris definitiv între centrele universitare ale țării.

Acum, în acest an aniversar, se cuvine să nu uităm, deci, pe acei modești oameni de suflet care au pregătit terenul — căci nimic nu se naște din nimic!

În egală măsură, poate fi socotită ca o ctitorie a timpului nostru socialist de prefaceri înnoitoare după vizita, din 1966, a tovarășului

NICOLAE CEAUȘESCU la Universitatea din Timișoara, ea cunoscînd o înflorire fără precedent. Într-un sfert de secol, faima Universității a depășit fruntariile țării. Și cum, odinioară, tinerii români plecau să studieze în țări îndepărtate, astăzi, numeroși tineri de peste hotare vin să-și desăvîrșesc pregătirea aici, în România, la Timișoara. Universitatea din localitate a devenit gazdă tradițională a unor importante manifestări științifice internaționale și este, de asemenea, invitată să onoreze, prin membrii săi, acțiuni organizate de alte universități. Despre dotările și realizările de astăzi ale Universității nu voiesc să vorbesc aici, ele cunoscînd un salt calitativ fără precedent. Voi spune doar atît — veniți să vedeți Universitatea din Timișoara.

— ADRIAN STOICA ■

ROADELE MUNCII

Actuala ediție (a treisprezecea) a Cupei Facultăților de Medicină, generoasă emblemă și cadru proprice de afirmare și confirmare a tinerelor talente — s-a desfășurat la Timișoara în zilele de 20—21 noiembrie. La întrecerile sportive, derulate în cadrul a cinci probe — atletism, badminton, baschet, fotbal și handbal —, au participat un număr mare de concurenți, reprezentînd 6 centre universitare — București, Cluj-Napoca, Craiova, Iași, Timișoara și Tîrgu Mureș —, manifestarea constituind în sine o frumoasă pledoarie pentru tinerețe, mișcare, vigoare și sănătate.

Dincolo de eforturile gazdelor, încununate de succes, de a asigura condiții favorabile de organizare și desfășurare a competiției, s-a evidențiat pregnant spiritul de întrecere sportivă, în limitele unui deplin fair-play. Consecința firească a fost abordarea cu multă seriozitate, de către fiecare sportiv sau echipă, a tuturor partidelor disputate — fapt ce a condus la desfășurarea unor meciuri echilibrate, atractive, cu răsturnări de scor și surprize, urmărite cu interes de o asistență entuziastă.

Similar ediției precedente, se anticipa o finală echilibrată la badminton, între reprezentanții noștri și tirgumureșeni. Conform pronosticurilor: 3—2 cu mureșenii și 4—1 — rezultate simetrice — cu restul echipelor. Confirmînd rezultatele anterioare, tripla campioană universitară Diana Mogoșeanu s-a impus în probele de simplu și dublu feminin, alături de Ioana Ardelean. Jocul elegant și complet, maniera categorică în care s-a detașat de restul partenerelor ne face să credem că sportiva timișoreancă este capabilă să repete performanțele obținute anterior, la campionatele universitare republicane de la Iași. O mențiune specială pentru tirgumureșeanul Gabor Deme, și el un as al jocului de badminton, impresionant prin spectaculozitatea și eficacitatea execuțiilor.

Handbalistele noastre și-au onorat condiția de favorite, cîștigînd net partidele susținute în compania unor adversare tenace și incomode. Gabriela Poileac și compania au făcut adevărate demonstrații de virtuozitate, aplaudate la „scenă deschisă” de spectatorii prezenți la baza sportivă 2.

Avînd de surmontat o oarecare inactivitate competițională, baschetbaliștii timișoreni nu au rezistat ritmului impus de colegii clujești, pierzînd în meciul decisiv cu 53—50 și situîndu-se pe locul secund. De la învinși, au lăsat o frumoasă impresie trio-ul Marius Bucur, Bende Barna și Bujorel Ioia, insuficient pentru a compensa heterogenitatea lotului.

Atletismul și fotbalul au fost vitregite de timpul ploios, neprielnic desfășurării unor acțiuni sportive.

Și în aceste condiții meteo nefavorabile, întrecerile au fost totuși disputate, rezultatele înregistrate, fiind, însă, mediocre. Dintre timișoreni a corespuns

asteptărilor numai Dan Silași, cîștigător în proba de 1000 metri.

După un început ezitant (2—2 cu reprezentanții din Copou), fotbalisții echipei gazdă și-au regăsit cadența (5—1 cu Clujul, 3—1 cu Tg. Mureș și București, și... astronomicul 11—0 cu Craiova), clasîndu-se pe primul loc. Dintre evidențiați, o remarcă pentru impetuozitatea lui Dan Silași, de altfel, golgeterul echipei, și oportunitatea serviciilor lui Călin Bolog, Marius Fediuc și Alin Nicolescu —, cîțiva dintre artizanii victoriei.

Bilanțul general — trei locuri întii, un loc secund și un premiu trei — realizat de echipele sportive ale Institutului de Medicină Timișoara i-au plasat pe primul loc în clasamentul final, urmați în ordine, de reprezentanții Institutului de Medicină și Farmacie Cluj-Napoca și ai Facultății de Medicină Tîrgu Mureș, pe trei.

Confirmînd tradiția, pentru a cita oară?, gazdele s-au impus fără dubiu, semn că secretul victoriei depinde numai de seriozitatea pregătirii examenului sportiv.

— GABRIEL BAIULESCU ■

PUNCT, ȘI DE LA CAPĂT

La tradiționalul concurs profesional-științific și sportiv al studenților electrotehniști — desfășurat în zilele de 19—22 nov. în Capitală — au participat reprezentanți ai celor șase facultăți de profil — Brașov, București, Cluj-Napoca, Craiova, Iași și Timișoara. Din capul locului, trebuie menționată organizarea ireproșabilă a acestei manifestări studențești, care în sine și-a îndeplinit misiunea — aceea de a permite o mai bună cunoaștere a studenților între ei, facilitînd un util schimb de experiență și de a valoriza talentul și inițiativa, noul și pasiunea muncii.

Concursul profesional-științific s-a derulat sub forma unei sesiuni de comunicări și referate, în cadrul a patru secțiuni, studenții facultății noastre obținînd (doar) trei premii trei și o mențiune. Au fost remarcate lucrările „Implicațiile apariției C.E.T. în Timișoara”. autor: Marina Mitrea, cond. științ.

MANIFESTĂRI OMAGIALE

Din bogatul program de manifestări și acțiuni politico-ideologice și cultural-educative studențești, desfășurate în Centrul Universitar Timișoara — dedicate Conferinței Naționale a Partidului Comunist Român și aniversării a patruzeci de ani de la Proclamarea Republicii —, consemnăm:

• Organizarea la Casa de Cultură a Studenților a unei serii de manifestări sub genericul „A fi comunist”, cuprinzînd simpozioane, întîlniri, mese rotunde, expuneri, pe tema:

— Direcțiile ale muncii politico-educative și culturale în opera de edificare a societății noastre socialiste;

— Statutul și rolul tineretului în lumea contemporană;

— Democrația — realitate emblematică a societății românești;

— Perfecționarea omului — cel mai important fapt istoric;

• Acțiunea cultural-educativă desfășurată în comuna Sandra (30-X) de către brigada științifică a C.C.S. și studenții artiști — incluzînd un simpozion pe tema „Problema păcii și dezvoltării în concepția Partidului Comunist Român”, expoziții de fotografii și de artă plastică și spectacolul muzical-literar-coregrafic „Fierbinte cînt țării, conducătorului iubit”;

conf. dr. ing. Mircea Nemeș, „Radiometru cu corp solid”, autori: Beatrice Horvai, Iulia Bitir și Emăke Fazekas, cond. științ.; asist. ing. Aurel Ercuța și „Sistem de telegestiune a energiei electrice”, autori: Radu Dragomir și Dan Manea, cond. științ.; asist. ing. Horia Ciocîrlie și asist. ing. Petru Eleș — căroră, de altfel, li s-au acordat cele trei premii.

Desigur, sub aspect cantitativ, rezultatele sînt superioare celor obținute la ediția precedentă a întrecerii (desfășurată în orașul de la poalele Feleacului); în ambele cazuri, însă, se constată o prezentare sub posibilități care nu este de natură să reflecte adevăratul potențial creator al studenților acestei facultăți.

Parcă, pentru a atenua din proporțiile acestui bilanț, oarecum nesatisfăcător, timișoreni au avut o comportare bună în întrecerile sportive — baschet, atletism, șah, volei și fotbal —, ocupînd, chiar, locul întii în clasamentul neoficial feminin. Atletismul a contat practic ca o competiție în doi, reprezentantele noastre — Mirela Ienculescu și Electra Dume — clasîndu-se în toate probele la care au concurat pe primele locuri. În finala „mică” la volei, contra studentelor din Bănie, voleibalistele noastre au făcut o demonstrație de forță, cîștigînd partida în două seturi și doar... cinci minute! Deși a fost susținut de o galerie extraordinară (sublinierea nu ne aparține!), cvintetul timișorean de baschetbaliști a cedat în extremis, pierzînd în disputa finală cu jucătorii bucureșteni, la acest rezultat o contribuție meritorie avînd și arbitrajul. Șahul a oferit posibilitatea Deliei Radoslav să confirme certe veleități, cîștigînd toate cele cinci partide susținute; grevată de absența a trei componente, echipa s-a clasat abia pe locul 5—6 în eschierul actualului ediții a „Electrotehniadei”. Un spectaculos loc întii a cucerit team-ul timișorean la fotbal, cîștigînd de justete (după executarea penalty-urilor, la sfîrșitul timpului regulamentar: 2—2) cu reprezentativa echipei gazdă.

În clasamentul sportiv, timișoreni s-au clasat pe locul doi, după bucureșteni, aceeași ierarhie păstrîndu-se și în clasamentul general.

Cu rezervele menționate, ștacheta calității de reprezentare din partea studenților timișoreni este în continuă creștere. Ce va fi la anul?!

— DAN VASIU ■

• La Institutul Agronomic s-a desfășurat simpozionul pe tema „Creația literară militantă în anii Republicii”, cu participarea scriitorilor Ion Arieșanu, Al. Jebeleanu și Cornel Ungureanu.

• Cu prilejul Zilelor I.M.T., în perioada 10—11-XII au avut loc vernisajul expoziției de pictură și o serie de spectacole prezentate de formațiile artistice ale Institutului de Medicină, manifestări dedicate Conferinței Naționale a Partidului.

• Organizarea simpozionului „Embleme ale conștiinței socialiste românești” (19-XI);

• Vernisajul — la Casa de Cultură a Studenților — a expozițiilor „O viață închinată poporului”, „Momente din istoria patriei și partidului”, „Tineretul României dorește pacea”, „Ctitorii ale EPOCH NICOLAE CEAUȘESCU”;

• Desfășurarea, cu ocazia „Zilei Institutului” (20-XI) a spectacolului omagial al formațiilor din Institutul Politehnic „Traian Vuia”, dedicat Conferinței Naționale a Partidului Comunist Român;

• Organizarea, în perioada 6—8 XI, de către Consiliul A.S.C. din Facultatea de Științele Naturii a Concursului profesional-științific și sportiv „Cupa Facultăților de Fizică”;

• Consiliului A.S.C. din Institutul de Medicină Timișoara i-a revenit cîntea de a organiza în zilele de 20—21 XI a Concursului sportiv între facultățile de profil, dotat cu trofeul „Cupa Facultăților de Medicină”.

— FORUM STUDENȚESC ■

„Mai mult ca oricind este necesară întărirea solidarității și colaborării între toate forțele progresiste, antiimperialiste, între toate popoarele, care se pronunță pentru dezarmare, pentru pace. Viața demonstrează cu tot mai multă putere forța inegalabilă a popoarelor în oprirea cursei înarmărilor, a politicii de încordare, în realizarea colaborării și păcii.“

NICOLAE CEAUȘESCU

SĂ FIE PACE PE PĂMÎNT !

Pace — cît miraj și cîtă dorință reverberază în acest cuvînt ! Cîte inimi și suflete înțeleg frumusețea și mărinimia ei !

O urare din străbuni, plină de înțelepciune, spune „Să fie pace !“

Să trăim în pace. Și totuși, în zbuciumata istorie a umanității nu a existat un calendaristic fără să cunoască ororile războiului, stările conflictuale. Așadar, inteligența umană — martor și argument civilizatoriu — a slujit, uneori, diabolica cursă a morții. De la armele primitive și pînă la sofisticatul armament actual — „mîngiate“ cu eticheta de „arme inteligente“ — orice pas în evoluția omenirii a adus cu sine, paradoxal !, un risc al autodistrugerii. Au existat, chiar, unii ideologi ultrareacționari și prozelitii lor ce au acreditat teza unei posibile societăți a războiului. Oare așa să fie ? Marile descoperiri, de pretutindeni, ce au revoluționat lumea au fost rodul creației unor inteligențe geniale în vreme de pace, de liniște sufletească.

Unde ar fi ajuns omenirea dacă, prin absurd, nu s-ar fi „descoperit“ războiul ? Ne-am pus vreodată asemenea întrebări ? Avem dreptul să ne punem asemenea întrebări ?

Poate că legionarul roman — care, stricîndu-i cercurile, la asediul Syracusei, luîndu-i, totodată, viața — i-ar fi întins lui Arhimede, în locul spadei, un spic de grîu. Posteritatea ar fi consemnat printre alocuțiunile latine un „Privește cercurile mele, prietene !“, și nu obstinentul „Nu atinge cercurile mele !“

Poate că războaiele pustitoare ale Terrei s-ar fi dus nu de către oameni împotriva oamenilor, ci împotriva bolilor, a inculturii, a lipsurilor, sau poate că altfel s-ar fi purtat conchistadorii bătrînilui continent cu locuitorii Lumii Noi. Poate...

Astăzi, întreaga omenire, și mai ales noi, tineretul de la răscrucea a două milenii, visăm încă, sperăm într-o pace globală, o pace planetară. Unica rațiune a vieții este verbul a fi, dar garanția lui, argumentele existenței sale libere și demne nu-și găsesc, oare, rădăcinile în pămîntul unei bune înțelegeri și sincere prietenii ?

Tocmai în acest sens, exemplele strălucite oferite de politica internațională a României socialiste, de eminentul ei promotor, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, vin să reafirme voința

clară a unui popor pașnic, iubitor de pace și de cordială colaborare cu toate popoarele lumii.

Se cheltuiesc sume fabuloase pentru aberanta și irațională cursă a înarmărilor, fără a se ține cont de dorința popoarelor, de respectare a dreptului elementar la existență, a accesului la cultură și știință. Ce reprezintă un tanc, un avion sau o navă de luptă, recent introdusă în arsenalul militar al unei armate superdotate ? Însă, convertind acest tanc, avion sau navă de luptă în folosul umanității, am putea obține echivalentul a sute și mii de spitale, școli și cartiere de locuințe, s-ar putea eradica flagelul foametei sau s-ar putea descoperi remediul unor boli deosebit de grave. Fața întregii lumi s-ar schimba complet, poate chiar în zece-douăzeci de ani.

M-a impresionat o discuție aparent banală : la cinema, un băiețel de 6—7 ani urmărea pentru prima dată un film de război. La început, exploziile colorate, muzica de marș și imaginea luptelor „văzute“ cu ochii neutri ai camerei de luat vederi — i-au plăcut. Siluetele mașinilor de luptă aveau ceva impunător în ele și trezeau, totodată, respect. Cînd imaginea a dezvăluit, însă, și ce înseamnă războiul, exploziile — cîtă distrugere, și suferință aduce oamenilor — puștiul a spus : „Mama, nu vreau să mă fie așa !“ și și-a acoperit fața cu palmele. Glasul său firav este, de fapt, mesajul unei întregi planete. Dacă înainte, după cum afirma și Nicolae Iorga : „Totdeauna cei mari au cerut de la cei mici, fără să lepede veșmintul de război, pacea“, astăzi putem spune că cei mici cer de la cei mari, de asemenea, pacea.

Cotitura cea mai de seamă care s-a produs, este implantarea profundă a ideii de pace în noi toți, nu ca ceva ireal, ca o Fata Morgana mult visată, ci ca un fapt ce trebuie să devină palpabil. Și devine — recentul tratat între U.R.S.S. și S.U.A. cu privire la lichidarea totală a rachetelor cu rază medie și mai scurtă de acțiune, este un asemenea fapt — un mic argument în contul uriaș al păcii. Dar valoarează enorm. Este începutul.

Nu trebuie să uităm că încă acum cîtiva ani, țara noastră, prin glasul autorizat al președintelui ei, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, a fost printre primele state ce au cerut cu hotărîre FAPE. Iată că acum, prezentul obligă întreaga lume să recu-

noască că acesta este singurul drum pe care se poate merge.

Recent încheiatul acord între cele 2 state constituie un eveniment de importanță istorică în viața omenirii, o victorie a realismului și rațiunii, răspunzînd așteptărilor și năzuințelor tuturor popoarelor de a trăi într-o lume a păcii și colaborării.

Alături de popoarele întregii lumi, poporul român va sprijini în modul cel mai hotărît orice eforturi și acțiuni în această direcție, va face și în viitor totul pentru a contribui activ la realizarea de noi pași înainte pe calea dezarmării, a eliminării armelor nucleare, a promovării colaborării, înțelegerii și păcii între toate națiunile lumii.

Noi, tineretul de azi, contribuim la această măreață operă, lucrînd pe marile șantiere ale muncii pentru patrie, pe băncile școlilor, ale amfiteatrelor. Tinerii sînt peste tot în acest uriaș furnicar, ce înseamnă creație. Iar pacea este condiția de bază a realizării scopurilor noastre.

MARIUS IAVORSCHI ■

Încă din a doua jumătate a veacului trecut, în România au început să fie publicate articole și broșuri de popularizare ale socialismului științific, presa noastră militantă cultivînd în mod deosebit tradițiile de luptă ale proletariatului din întreaga lume. În acest sens, ziarul „Lumea nouă“ din 15 iunie 1896 își anunța cititorii despre înființarea „Societății pentru lupta de dezrobire a clasei muncitoare din Petersburg“ creată sub conducerea lui Lenin. Autorul articolului, Ioan Nădejde mărturisea că „e bun prieten cu unul dintre întemeietorii ei“. De asemenea, există o serie de documente care atestă că Vladimir Ilici Lenin a avut legături cu mulți conducători ai mișcării muncitorești din România. Una din primele referiri la țara noastră este inserată în necrologul „Friedrich Engels“, scris în 1895, în care se arată că „lui i se adresau pentru sfaturi și directive, în egală măsură, atît socialiștii germani, a căror forță, cu toate persecuțiile din partea stăpînirii, creștea rapid și necontenit, cît și reprezentanții țărilor înapoiate, de pildă spaniolii, românii, rușii, care trebuiau să-și chibzuiască și să-și măsoare primii lor pași.“

Marea Revoluție Socialistă din Octombrie (M.R.S.O.) a exercitat o influență

ȘI EI L-AU CUNOSCUȚ PE LENIN

remarcabilă asupra țărilor vecine. Într-un manifest al grupurilor marxiste din România, imediat după evenimentul din anul 1917, se aprecia că „astăzi, Rusia lui Lenin este cea mai liberă țară din lume pentru clasa celor obișnuiți“.

În decembrie 1917, revoluționarul M. Gh. Bujor, organizatorul Comitetului de acțiune social-democrat din Odesa și a batalioanelor revoluționare românești pe teritoriul Rusiei sovietice, în cursul întîlnirii cu Lenin, avute la Petrograd, a discutat situația din Balcani. Două luni mai tîrziu, la Smolnii, are loc o nouă întrevedere a lui M. Gh. Bujor cu marele revoluționar sovietic, „atunci, Lenin s-a interesat din nou de situația din România și de perspectivele viitoarei lupte de la sud“.

Prezent la adunarea din seara zilei de 7 Noiembrie 1917, la Smolnii, publicistul N. D. Cocea își amintește : „spre orele două după miezul nopții, într-o tăcere... grea ca plumbul, la tribună s-a ridicat

Lenin... Simplu, liniștit, fără să ridice glasul, fără să-i tresară un mușchi al feței, vorbind multîmii înfierbîntate, ca și cum n-ar fi fost decît un dascăl mai înțelept care se adresează discipolilor lui preferați, Lenin și-a rostit cuvîntarea, care, în cîteva articole abroga toate privilegiile trecutului și stăbilia, pentru veacuri, normele așezămintelor viitoare...“.

Ziarul „Socialismul“ din 27 ianuarie 1924 a relatat pe spații largi întîlnirea dintre membrii delegației române, ce au vizitat Rusia sovietică și conducătorul Marii Revoluții din Octombrie „Delegația pe care partidul socialist o trimisese în 1920 în Rusia pentru a se înțelege în privința afilierei la Internaționala Comunistă se compunea din tovarășii Cristescu, Fabian, Răzvan subsemnatul — mărturisea autorul articolului, Alexandru C. Dobrogeanu-Gherea — precum și din (...) Flueraș și Popovici. Pe atunci nu se stabiliseră încă legături

strînse între Internaționala a III-a și partidele socialiste din diferite țări. Puține delegații veniseră la Moscova, și dorința firească a acestor delegații de a-l vedea pe Lenin, era ușor de înțeles... În ziua de 10 decembrie, pe neașteptate și în ultimul moment ne-a fost fixată ora pentru întrevedere ce solicitasem. După cîteva momente de așteptare sintem chemați înăuntru. O cameră mare, cu mese și biblioteci. Ne aflăm în fața „dictatorului“ (aluzie la defăimările presei burgheze — N.R.). Un om pe atunci voinic, deși nu prea înalt, cu trăsăturile și atitudinea caracteristică rușilor, vioi, cu fața surizîndă, toată numai bunătată, cu vorba pornită din adînc de suflet, plină de vervă și gîndire. Convoarea cu un asemenea om decurge firească, ca și cum ai fi alături de un vechi cunoscut...“.

După trei săptămîni, la Congresul panrus al Sovietelor muncitorești și țărănești, Alexandru C. Dobrogeanu-Gherea l-a reîntîlnit pe Lenin. „Două chestiuni stăpîneau discuțiile — scrie Al. Gherea —, chestia sindicală și cea a noii indru-

LILIANA BRAD ■

(Continuare în pag. 2)

Forum studentesc

Organ al Consiliului Uniunii Asociațiilor
Studentilor Comuniști din Centrul Universitar
Timișoara

COLECTIVUL DE REDACȚIE

REDACTOR ȘEF — Gabriel Baiulescu
REDACTORI-ȘEFI ADJUNCTI : Mircea Pop, Mircea Mîtruțiu
SECRETAR RESPONSABIL DE REDACȚIE — Dana Dinu
REDACTORI : Dan Blendea, Liliana Brad, Stelian-Radu Cacuci,
Daniela Gros, György Györffy, Rodica Lucaciu, Daniel Ognean,
Bogdan Popescu, Violeta Vajda
TEHNOREDACTORI : Nicolae Roman, Dan Vasiliu
GRAFICA — Alexandru Antonescu
FOTOREPORTER — Mircea Pușcașu